

CATEQUESI DE FAMÍLIES

I

MANUAL DEL CATEQUISTA

PRIMER ANY

TEMA 01 – PERQUÈ SOM AQUI? (OCTUBRE)

TEMA 02 – PER QUÈ CREUEN LES PERSONES? (NOVEMBRE)

TEMA 03 – LA FE (DESEMBRE)

TEMA 04 – QUÈ DEIM QUAN DEIM DÉU? (GENER)

TEMA 05 – QUIN ÉS EL DÉU DELS CRISTIANS? (FEBRER)

TEMA 06 – DÉU I EL MISTERI DEL MAL (MARÇ)

TEMA 07 – LA RELACIÓ AMB DÉU: LA PREGÀRIA (ABRIL)

TEMA 08 – ACTITUDS DEL DÉU DE LA TENDRESA (MAIG)

ESQUEMA DE LES TROBADES

- 0.- Un títol per a la catequesi
- 1.- Finalitat i objectiu de la catequesi
- 2.- El material necessari per realitzar la sessió
- 3.- Un joc o conte per començar la sessió
- 4.- Pregària o cant abans de començar la sessió
- 5.- Presentació del tema
- 6.- Dinàmica per centrar el tema
- 7.- Un vídeo per il·lustrar la sessió
- 8.- Lectura del text bíblic
- 9.- Catequesi del text bíblic
- 10.- Moment de treball individual o en grups
- 11.- I per acabar...
- 12.- Una acció per fer amb la família a casa seva

CATEQUESI DE FAMÍLIA

TEMA 1

PER QUÈ SOM AQUÍ?

Iniciant junts el camí de la fe en família

TEMA 01

PERQUÈ SOM AQUÍ?

UN CAMÍ DE RELACIÓ I CONFIANÇA

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Convidar els pares i mares a reflexionar sobre quines són les coses essencialment importants a la vida i què desitgen profundament per als seus fills.
- Descobrir les autèntiques motivacions que els han portat a demanar la catequesi i la Primera Comunió, passant d'un mer «tràmit o festa» a una elecció conscient de vida.
- Treballar l'actitud de la **confiança** des d'una clau adulta: comprendre que la proposta parroquial no és un conjunt de «classes» o continguts teòrics, sinó una **proposta de relació** amb Déu i amb la comunitat.
- Recordar el sentit dels sacraments de la **Iniciació Cristiana** (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) i convidar els pares que no tinguin la Confirmació a completar el seu propi itinerari de fe.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- **Tecnologia:** Ordinador, projector, pantalla i equip de so.
- **Per a la dinàmica:** Una motxilla escolar, targetes en blanc, folis i bolígrafs.
- **Per al moment de la Paraula:** Una Bíblia oberta i un ciri.
- **Per a l'acollida:** Cafè, infusions, suc i galetes o pastes.

- **Impresos:** Fitxa del «Bingo de les Famílies» (veure Annex 1).

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

En aquest moment, es pot optar per: explicar un conte i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn o fer un senzill joc catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder escollir aquella que es consideri més convenient en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

OPCIÓ A: CONTE — LA JUSTÍCIA DEL REI

(Es pot narrar en la trobada conjunta inicial amb nins i pares i mares)

Narració:

Fa molt de temps, un rei savi i generós va convidar tots els pelegrins i indigents del regne a un gran banquet per celebrar el seu aniversari. L'única condició era arribar a l'hora i portar un recipient ple d'aigua per abocar-lo a l'estany Reial. Molts hi van anar amb recipients de totes les mides —uns de molt grans, d'altres de petits—, mentre que d'altres hi van anar amb les mans buides, confiant que el rei no se n'adonaria.

*Després d'un banquet exquisit, el rei es va retirar sense dir res, la qual cosa va decebre molts dels assistents. Però quan van recollir a la sortida els recipients que havien deixat a la porta, es van trobar amb una gran sorpresa: **tots els recipients estaven plens de monedes d'or!** Qui havia portat una gerra gran en va sortir riquíssim; qui havia pujat amb les mans buides, amb les mans buides se'n va tornar.*

1.- Treball familiar: En petits grups familiars es respon: *Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?*

2.- Ensenyament catequètic: La generositat atreu la gràcia. Si en aquest itinerari de catequesi hi posem el millor de nosaltres mateixos (els nostres talents, temps i l'obertura del cor), al final la nostra gerra estarà plena de la riquesa de Déu. Si hi venim amb les mans o el cor buit, no ens en podem emportar res.

OPCIÓ B: JOC — EL BINGO DE LES FAMÍLIES

(Per a rompre el gel i conèixer-nos)

1.- Desenvolupament: Cada família rep una fitxa del bingo (veure caselles a l'Annex 1) i un bolígraf. Cal cercar altres famílies que compleixin els requisits de les caselles (ex: *Que tingui un cotxe blanc, Que els diumenges dinin amb els avis, Que beneixin la taula*, etc.).

2.- Regla: No es pot repetir família a la mateixa targeta. La primera família que ho completa, guanya.

3.- Objectiu: Crear vincle, distendre l'ambient i començar a fer comunitat.

BINGO DE FAMÍLIES
 Completar les caselles amb els noms dels integrants d'una família
 que compleixi la condició que s'indica...
 No val repetir família.

QUE TENGUI UN COTXE BLANC	QUE LI AGRADI ANAR D'EXCURSIÓ	QUE EL FILL NOMI COM EL PARE	QUE TENGUI BESAVI
QUE TENGUI UNA MASCOTA	QUE NO TENGUI WII	QUE HAGI ANAT A PORTAVENTURA	QUE EL SEU PRIMER FILL SIGUI UNA NINA
QUE VISQUIN A UNA PLANTA BAIXA	QUE ALS FILLS NO ESI AGRADI LA VERDURA	QUE ELS DIUMENGES DININ AMB ELS AVIS	QUE CELEBRIN ELS ANIVERSARIS
QUE HAN ANAT A LA SEU	QUE CANTIN AL COTXE	QUE ELS NINS AJUDIN A CASA	QUE ELS PARES SIGUIN SIMPÀTICS
QUE BENEIXIN LA TAULA	QUE PRÀCTIQUIN ESPORT	QUE TENGUIN PLAN- TES	QUE NO ELS AGRADI EL FUTBOL

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Pregària d'invocació a l'Esperit Sant

(Tots junts, abans de separar-nos en els grups de nins i de pares)

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària:**

Senyor, beneeix les nostres **mans** perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres **ulls** perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres **orelles** perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres **boques** perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronunciï paraules que alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres **cors** perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb **tot el que som**, amb tot el que tenim.

Amén

2.- Cant alternatiu / complementari

Cançó: *Amb les mans agafades.*

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. Es un bon moment perquè el grup es vagi coneixent i es faciliti el vincle. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

Benvinguts! És molt normal que la primera resposta a la pregunta «Per què som aquí?» sigui: *«Perquè volem que el nostre fill faci la Primera Comunió i la parròquia ens demana dos anys de catequesi»*. I això és legítim.

L'objectiu real de la catequesi: La majoria de nins (i molts de pares i mares) associen la catequesi únicament amb «fer la Primera Comunió» per motius socials o familiars. Cal canviar aquesta visió: la fi principal de la catequesi no és rebre un sagrament puntual, sinó **aprendre a ser cristià**, trobar-se amb Jesús, conèixer-lo, estimar-lo i seguir-lo.

Tanmateix, us convidem a veure aquest temps no com una «exigència» o un tràmit, sinó com una **oportunitat única**:

1. **Un espai per a vosaltres com a pares:** Educar avui és apassionant però difícil. Aquí trobareu altres pares amb les mateixes dubtes, pors i alegries per fer «equip» i acompanyar-vos.
2. **Un espai de pau i reflexió:** Sovint no tenim temps per aturar-nos i plantejar-nos les preguntes essencials de la vida.
3. **Una oportunitat per reviscolar la fe:** Per redescobrir que l'Evangeli no és un conjunt de regles o prejudicis, sinó una clau de sentit, d'esperança i d'humanitat per a la nostra llar.
4. La **reunió d'acollida** amb els pares és clau per escoltar sense prejudicis, aclarir idees errònies i convidar-los a col·laborar educant amb el seu propi exemple. Els acompanyants no hem sabem més que vosaltres, sols us acompanyem.
5. **Treballar les motivacions amb els nins:** Als primers mesos de catequesi cal ajudar els nins a descobrir quina és la veritable finalitat de la trobada:

- **Partir del seu estat d'ànim:** Preguntar-los com se senten abans de començar per veure com influeixen les seves emocions en el seu interès per conèixer Jesús.
- **Descobrir la unitat de la catequesi:** Fer-los adonar que la catequesi és un espai diferent de qualsevol altra activitat: allà fem silenci, escoltem la Paraula, obrim el cor i trobem Jesús viu.

La conclusió seria: la perseverança. Quan hi ha desinterès o abandonaments, no s'ha de caure en el desànim. El catequista posa la llavor i l'aigua, però és Déu qui fa créixer la fe en el cor de cadascú (cf. 1Co 3, 6-7).

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

1.- Dinàmica de la motxilla: Quan els nostres fills van a l'escola o fem una excursió, preparem una motxilla amb el necessari. Si fem el Camí de Sant Jaume, pensem molt bé què hi posem per no carregar pesos inútils.

- **Treball personal:** Es lliuren 3 targetes en blanc a cada pare/mare. Han d'escriure a cadascuna una cosa **essencial** que consideren que no pot faltar a la motxilla de la vida dels seus fills perquè puguin ser feliços i tenir una vida plena.

- **Treball en grup:** Es recullen totes les targetes dins una motxilla real. L'acompanyant en va traient tres al atzar per a cada petit grup. El grup les debat i n'ha de triar **només una: Quina d'aquestes tres és la veritablement imprescindible?**

- **Reflexió conclusiva:** Com deia Stephen Covey: «*El més important de la vida és que el més important sigui el més important*». Aquesta catequesi vol ajudar-nos a posar a la motxilla allò que realment val la pena i no coses banals o superficials.

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectió: Fragment de la pel·lícula *El Petit Príncep* (*The Little Prince*, Stanley Donen, 1974 / Capítol XXI del llibre).

Enllaç: (Durada aprox: 11 minuts)

Clau de lectura: La guineu explica al Petit Príncep què significa «crear vincles» o «domesticar». Es necessita **temps i confiança**. Dia a dia, la confiança fa que l'altre sigui «únic al món» per a tu.

Reflexió pastoral: El cristianisme no és una simple «religió» de complir regles, sinó una **RELACIÓ DE CONFIANÇA** amb Déu. Fiar-se de Déu requereix fer un salt des del cor, arriscar-se i dedicar-hi temps.

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

En aquest moment proposam l'escolta de la Paraula de Déu. Cal convidar als pares a escoltar l'Escriptura amb molta delicadesa. Es convenient que es posin drets per escoltar. Normalment el text no el llegirem de la fitxa, sinó de la Bíblia. Es pot encendre un ciri.

1.- Lectura del llibre del Gènesi 1, 26-28.31

Déu digué: —Fem l'home a imatge nostra, a semblança nostra; que domini sobre els peixos del mar, els ocells del cel, els ramats, tota la terra i tots els animals que s'hi arrosseguen. I Déu creà l'home a imatge seva, el creà a imatge de Déu, els creà home i dona. Déu els beneí dient-los: —Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la; domineu sobre els peixos del mar, els ocells del cel i tots els animals que s'arrosseguen per terra. I Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

Finalitzat aquest breu moment de silenci i interiorització, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquest salm relacionant-lo amb tot el que s'ha dit fins ara. Es pot llegir el text que segueix i l'acompanyant anar-ho comentant.

1.- Creats a «imatge i semblança» de Déu:

Respon a la pregunta sobre el nostre valor fonamental. No som un objecte qualsevol ni un accident biològic; cadascú de nosaltres té una dignitat única i sagrada perquè reflectim l'empremta de Déu.

2.- Cridats a la relació (Home i Dona els creà):

Descobrim que el sentit de la vida no es troba en l'aïllament, sinó en la relació, l'amor i la convivència amb els altres. Som éssers fets per a estimar i ser estimats.

3.- Una missió al món: «Veure que tot era molt bo»:

Som ací per a col·laborar amb Déu en la cura de la creació i de les persones que ens envolten. El sentit de la nostra existència es desplega quan cuidem el món i el feim més humà i més bo.

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

A la fitxa trobam unes preguntes per contestar individualment en un clima de silenci i després compartir-les en grup gran. La dinàmica del compartir dependrà del temps que es tengui. Els animadors sobre la marxa veuran el que és el més oportú.

1.- Treball individual (en silenci)

1. Com són les meves relacions amb els altres?... (Superficials, fraternes, interessades...?)
2. Em costa confiar o fiar-me de les persones?
3. Sento Déu com algú proper o com algú allunyat de la meva vida quotidiana?
4. Què pot aportar la relació amb Déu a la meva vida familiar?

2.- Treball en grup

Es convida els pares i mares a posar en comú les respostes.

Qui vulgui, pot compartir breument en el gran grup les seves expectatives o vivències respecte a aquesta nova etapa que comença.

11.- I PER ACABAR...

1.- Projecció d'un clip de reflexió final (a triar):

La vida con Dios (Dan Stevers) — «*La vida amb Déu no és una religió, és una RELACIÓ*».

El efecto Pigmalión (Anunci Divina Pastora) — Sobre el poder de confiar en els altres.

2.- Crida pastoral: Al final d'aquesta primera sessió de l'itinerari pot ser molt interessant demanar als pares i mares si han rebut tots els sagraments necessaris per a completar la seva **Iniciació Cristiana** (Baptisme, Confirmació i Eucaristia). En el cas que qualche pare o mare no ho hagi fet (és freqüent el nombre d'adults que no han rebut la Confirmació, per exemple) se'l pot convidar a fer-ho aprofitant el present itinerari.

3.- Tancament: Petit moment d'oratori / pregària d'acció de gràcies.

Pregària a l'Esperit Sant:

«Aquí estam, Esperit Sant, Senyor que infoneu la vida i que ens conduïu cap a la veritat completa; veniu a nosaltres i assistiu-nos: digneu-vos il·luminar els nostres cors; ensenyeu-nos el que cal fer; mostreu-nos el camí a seguir; actueu Vós mateix en tot allò que farem, perquè només Vós sou Déu, amb el Pare i el seu Fill Jesucrist. Amén.»

Tots plegats (pares, mares, nins i catequistes) es reuneixen de nou per a la celebració de l'**Eucaristia conjunta**. En la pregària dels fidels o en l'acció de gràcies, es fa una petició especial per la recerca de sentit de totes les famílies.

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

La carta del cor: S'inicia durant el treball personal i es completa a casa. Cada pare/mare escriurà una carta adreçada als seus fills on els expliqui:

- Per què han decidit fer aquest camí de catequesi junts.
- Què és el que realment desitgen i somien per a ells a la vida.
- Quines «monedes d'or» (valors, fe, amor) volen posar a la seva motxilla.

(Aquesta carta es guardarà per a una sessió posterior o com a record del seu itinerari).

CATEQUESI DE FAMÍLIA

TEMA 2

PER QUÈ CREUEN LES PERSONES?

Explorant el regal i el sentit de la fe cristiana

TEMA 02

EN QUÈ CREUEN LES PERSONES?

LA NECESSITAT DE TRANSCENDÈNCIA, ESPIRITUALITAT I RELIGIÓ

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Reflexionar sobre les preguntes essencials de la vida (**per què existim?, quin sentit té la meua vida?, què hi ha després de la mort?**) i descobrir com ens obren a la transcendència i a la pregunta per Déu.
- Conèixer les diferències entre **Transcendència, Espiritualitat i Religió**.
- Aclarir què significa «**l'experiència religiosa**», si creure és raonable o de persones antiquades, i per què hi ha tantes religions.
- Presentar els elements fonamentals de la **professió de fe cristiana**: Déu Pare, Jesucrist i l'Esperit Sant.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- **Projector/pantalla** i equip de so per a la reproducció del vídeo.
- **Targetes impreses** amb les dites/cites sobre el sentit de la vida (Tolstoi, Frankl, Zweig, Gandhi, etc.).
- **Un brodat de tambor**.
- **Cabdell de fil**.
- **Canelobre** amb un ciri per al moment de la Paraula.
- **Bíblia** oberta pel llibre dels Fets dels Apòstols (Ac 17, 22-28).

- **Fulls de treball** individual i **bolígrafs**.
- **Cafè, te, suc i galetes** per al moment d'acollida dels pares.

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

En aquest moment, es pot optar per: explicar un conte i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn o fer un senzill joc catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder escollir aquella que es consideri més convenient en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

1.- OPCIÓ A: CONTE - EL BRODAT DE DÉU

L'objectiu del joc en aquesta sessió és vivenciar conceptes com la **recerca**, la **confiança en allò que no es veu directament** (com el revés del brodat) o les **preguntes profundes de la vida**.

Desenvolupament: Un catequista explica la història de l'infant que mirava la seva mare cosir des de baix de la cadira i només veia fils foscos i desordre. Quan la mare el puja a la seva falda en acabar, descobreix el tapís bellíssim que s'estava fent.

Narració:

Quan jo era petit la meva mare solia cosir molt. Jo m'asseia sempre prop d'ella i li demanava què feia. Ella em responia que estava brodant.

Jo sempre observava el treball de la meva mare des de una posició més baixa que el lloc on ella estava asseguda, així que sempre em queixava dient-li que, des de el meu punt de vista, allò que feia em semblava molt confús. Ella em somreia, em mirava i dolçament em responia: -Fill, surt a jugar una estona; quan hagi acabat el meu brodat et posaré sobre la meva falda i podràs veure'l acabat.

I jo em demanava: ¿per què fa servir alguns fils de colors tan obscurs i per què des de on jo miro tot em sembla tan desordenat?...

Quan finalment el brodat va estar acabat, vaig escoltar la veu de la meva mare dient-me: -Fill meu, vine i puja a la meva falda!

Jo ho vaig fer de seguida i vaig quedar sorprès i emocionat quan vaig poder contemplar una bella flor o una preciosa posta de sol en el brodat. ¡No m'ho podia creure; des de baix tot es veia tan confús!

Aleshores la meva mare em digué: -Fill meu, des de baix tot et semblava confús i desordenat perquè desconeixes que a dalt hi havia un pla, un disseny que jo anava seguint. Ara que ho pots veure des de el meu lloc pots saber que allò que feia tenia un sentit... Moltes vegades, durant tots aquets anys, he mirat el cel i li he demanat a Déu: -Pare, ¿què fas?

I Ell em responia: -Estic brodant la teva vida.

Aleshores jo li replicava: -Però si tot es veu tan confús!, és un desordre!. Els fils

semblen tan obscurs!...¿per què no son més brillants?...

I un dia Déu, amb un infinit somriure, em va respondre: -Filla meva, ocupa't de la teva feina que jo aniré fent la meva. I un dia, quan arribis al cel, et pujaré a la meva falda i aleshores podràs contemplar el pla des de on jo el veig. I aleshores, comprendràs ...

1.- Treball breu: Les famílies comenten breument la lliçó del conte: sovint no entenem els esdeveniments de la vida des de la nostra perspectiva, però el pla permès i volgut per Déu té un sentit profund que es descobreix des de la seva mirada.

2.- OPCIÓ B - EL PUZLE A LES FOSQUES» (Experiència del disseny i el misteri)

Com es juga: Es divideix el grup per famílies. A cada família se li lliura un sobre amb les peces d'un puzle (pot ser una imatge d'un paisatge bonic, un mosaic o un rosetó) posades de l'inrevés (per la part blanca o grisa). Se'ls demana que intentin encaixar-ne les peces sense girar-les. Passats uns minuts, quan veuen la dificultat o la confusió, se'ls dona el permís de girar les peces i descobrir la imatge completa.

Reflexió catequètica (enllaç amb el tema): De vegades veiem la vida com les peces del puzle del revés: tot sembla desordenat, sense color ni sentit. La fe ens permet «girar la mirada» cap al disseny de Déu i descobrir el sentit i la bellesa de l'obra que Ell està fent en nosaltres.

3.- OPCIÓ C - LA COVA I LA LLANTERNA (La recerca del Déu desconegut)

Com es juga: Es preparen prèviament targetes o elements amagats a l'espai exterior. Cada targeta té una paraula o símbol relacionat amb allò que busquem a la vida (*Pau, Amor, Sentit, Esperança, Veritat, Eternitat*). Els nins, ajudats pels pares, han de fer una cerca del tresor per trobar-los.

Reflexió catequètica: Tots els éssers humans estem buscant aquests «tresors» interiors. Sant Pau a Atenes deia que busquem a Déu «a les fosques» perquè no està lluny de ningú. Totes aquestes cerques ens porten al mateix lloc: a la font de tot, que és Déu.

4.- OPCIÓ D - LA TERANYINA DELS GRANS INTERROGANTS

Com es juga: Amb un cabdell de llana, el catequista llança el fil a un pare o fill fent una pregunta existencial senzilla (ex.: «*Per a tu, què és el més bonic de la vida?*» o «*Què et fa sentir en pau?*»). Qui rep el cabdell respon breument, agafa un tros de fil i el passa a una altra persona amb una altra pregunta de la fitxa (ex.: «*Què et dona força quan les coses van malament?*»). En acabar, s'ha creat una xarxa o entramat entre tots.

Reflexió catequètica: Veieu com tots tenim a dins les mateixes preguntes sobre la vida? Aquesta xarxa ens uneix a tots els éssers humans en una mateixa recerca i ens demostra que hem estat creats per a la relació i per a Déu.

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Pregària d'invocació a l'Esperit Sant

(Tots junts, abans de separar-nos en els grups de nins i de pares)

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària**:

Senyor, beneeix les nostres **mans** perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres **ulls** perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres **orelles** perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres **boques** perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronunciï paraules que alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres **cors** perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb **tot el que som**, amb tot el que tenim.

Amén.

2.- Cant alternatiu / complementari

Cançó: *Amb les mans agafades.*

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. Es un bon moment perquè el grup es vagi coneixent i es faciliti el vincle. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

L'acompanyant presenta la sessió explicant que en certs moments de la vida (especialment a la mitjana edat) ens enfrontem a **preguntes transcendents sobre el sentit de l'existència**. Aquestes qüestions ens condueixen directament a la pregunta per l'existència de Déu. Durant la trobada

s'aclariran conceptes com espiritualitat, religió i transcendència, s'analitzarà si creure és raonable i es revisarà per què hi ha tantes religions i quin és el cor del Credo cristià.

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

1.- Treball personal: Es lliuren targetes amb cites sobre el sentit de la vida (Tolstoi, V. Frankl, V. Havel, S. Zweig, K. Humboldt, R.L. Stevenson, Gandhi, L. Blaga) i cadascú tria la que millor el representa.

- **L. Tolstoi (1828-1910):**

«L'únic coneixement absolut que pot assolir l'home, és que la vida no té sentit».

- **V. Frankl (1905-1997):**

«No et demanis què pot donar-te la vida, sinó què espera de tu».

- **Václav Havel (1936-2011):**

«La tragèdia de l'home modern no resideix en el fet de saber cada vegada menys sobre el sentit de la seva pròpia vida, sinó en el fet de despreocupar-se'n».

- **Stefan Zweig (1881-1942):**

«No és fins que ens n'adonem que significam quelcom pels altres que no sentim que hi ha un objectiu o propòsit en la nostra existència».

- **Karl Wilhelm Von Humboldt (1769-1859):**

«En el fons son les relacions amb les persones allò que dona sentit a la vida».

- **Robert Louis Stevenson (1850-1894):**

«Ser allò que som i convertir-nos en allò que podem arribar a ser, és l'única finalitat en la vida».

- **Mahatma Gandhi (1869-1948):**

«Si la mort no fos el preludi a una altra vida, la vida present seria una burla cruel».

- **Lucian Blaga (1895-1961):**

«Després d'haver descobert que la vida no té cap sentit, no ens queda més remei que donar-n'hi un».

2.- Treball en petit grup: Ronda compartida per explicar el motiu de l'elecció.

3.- Reflexió conclusiva: L'acompanyant remarca com la «crisi dels 40» o crisi existencial és una gran oportunitat per obrir-se a les preguntes fonamentals i a la fe com a fonament sòlid que no falla.

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectió: Fragment de la pel·lícula «*Hannah y sus hermanas*» (Woody Allen, 1986)

2.- Reflexió: El personatge de Mickey expressa l'angoixa existencial davant la mort i el buit si Déu no existeix. Servei per plantejar: *On fonamentem el sentit de la nostra vida quan les nostres seguretats fallen?* Se cita la reflexió paral·lela de Tolstoi a la seva *Confessió*.

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

En aquest moment proposam l'escolta de la Paraula de Déu. Cal convidar als pares a escoltar l'Escriptura amb molta delicadesa. Es convenient que es posin drets per escoltar. Normalment el text no el llegirem de la fitxa, sinó de la Bíblia. Es pot encendre un ciri.

1.- Lectura dels Fets dels Apòstols 17, 22-28

Pau, dret al mig de l'Areòpag, va parlar així: —Atenesos, veig que en tot sou molt religiosos, perquè recorrent la ciutat i contemplant els vostres llocs sagrats, fins i tot he trobat un altar que porta aquesta inscripció: “Al déu desconegut”. Doncs bé, el que vosaltres adoreu sense conèixer és el que jo us anunciï. El Déu que ha fet el món i tot el que s’hi mou, Senyor com és de cel i terra, no habita en temples construïts per mans d’home ni té necessitat de cap servei dels homes, ell que a tots dona vida, alè i tota cosa. Ell va crear d’un sol home tota la raça humana perquè habités arreu de la terra. I ha fixat uns temps precisos i els límits dels llocs on els homes ha de viure, perquè cerquin Déu. De fet, potser podrien acostar-s’hi a les fosques i trobar-lo, perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, ja que “en ell vivim, ens movem i som”.

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

Finalitzat aquest breu moment de silenci i interiorització, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquest salm relacionant-lo amb tot el que s'ha dit fins ara. Es pot llegir el text que segueix i l'acompanyant anar-ho comentant.

1.- El «déu desconegut»: la cerca universal de Déu

A Atenes, Pau troba un altar «Al déu desconegut». Hi descobreix el desig profund i no resolt que té l'ésser humà cap a allò que el transcendeix. Els nostres "ídols" d'avui (treball, diners, tecnologia) no omplen el cor. La fe posa nom a la cerca que l'home ja porta a dins.

2. Un Déu creador i proper

Pau revoluciona la teologia grega: Déu no està tancat en temples de pedra ni necessita serveis, sinó que és la font que ens dona vida, alè i tot. Déu es fa present en la vida quotidiana i familiar.

3. Cercar a Déu «a les fosques»

La fe no és un conjunt de respostes automàtiques, sinó un procés on es pot caminar «a les fosques». Tenir dubtes o fer-se preguntes no és ignorància, sinó el camí per trobar-lo.

4. «En Ell vivim, ens movem i som»

Déu no és una força abstracta ni un jutge extern, sinó l'atmosfera mateixa en la qual existim. La fe cristiana ens ofereix la certesa que la nostra vida està sostinguda per un Amor personal incondicional.

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

A la fitxa trobam unes preguntes per contestar individualment en un clima de silenci i després compartir-les en grup gran. La dinàmica del compartir dependrà del temps que es tengui. Els animadors sobre la marxa veuran el que és el més oportú.

1.- Treball personal (en silenci): Respondre a les preguntes del full:

1. En quin moment de la meua vida em trobo? Sento que estic en crisi?
2. Què és allò que dona sentit a la meua vida?
3. He pensat en les grans preguntes de l'existència? Quina resposta hi dono?
4. És Déu un referent de sentit en la meua vida?

2.- Treball en grup: Compartir les respostes amb la parella (o en petit grup si s'escau).**3.- Síntesi de l'acompanyant:** Aclariment breu sobre:

- **Creure és d'ignorants?** (Explicació de la relació raó-fe segons Sant Agustí i Benet XVI: *fides quaerens intellectum*).
- **Diferència entre Espiritualitat i Religió** (L'espiritualitat com a motor intern i la religió com a manifestació i comunitat).
- **Per què hi ha tantes religions?** (La recerca humana plural vs. la Revelació de Déu en Jesucrist).

11.- I PER ACABAR...

Tancament: Petit moment d'oratori / pregària d'acció de gràcies.

Pregària a l'Esperit Sant:

«Aquí estam, Esperit Sant, Senyor que infoneu la vida i que ens conduïu cap a la veritat completa; veniu a nosaltres i assistiu-nos: digneu-vos il·luminar els nostres cors; ensenyeu-nos el que cal fer; mostreu-nos el camí a seguir; actueu Vós mateix en tot allò que farem, perquè només Vós sou Déu, amb el Pare i el seu Fill Jesucrist. Amén.»

Tots plegats (pares, mares, nins i catequistes) es reuneixen de nou per a la celebració de l'**Eucaristia conjunta**. En la pregària dels fidels o en l'acció de gràcies, es fa una petició especial per la recerca de sentit de totes les famílies.

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

El «Mur dels agraïments i preguntes»: Durant la setmana, col·locar un full a la nevera o al taulell de casa. Cada membre de la família pot escriure-hi:

- Una pregunta que es fa sobre la vida o sobre Déu.
- Una cosa bona del dia per la qual vol donar gràcies a Déu (reconèixer que «*en Ell vivim*»).
- En el sopar del cap de setmana, llegir-ho junts i fer una breu pregària d'acció de gràcies.

TEMA 03

LA FE

CAMINAR SOBRES LES AIGÜES DE LA CONFIANÇA

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Acostar-se a l'experiència de la fe entesa com un «**fiar-se de Déu**» (confiar en la seva Paraula) a partir de l'experiència humana de la confiança interpersonal.
- Descobrir que la fe és la **resposta lliure de l'home a un Déu** que li surt a l'encontre i l'ha estimat primer, evitant reduir-la a una mera religiositat o a complir normes.
- Presentar la vida cristiana com **una trobada viva amb Jesucrist** present en l'Església i verificar la consistència de la pròpia experiència de fe.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- **Projector, pantalla,** ordinador i equip de so.
- **Bíblia** oberta i un ciri per encendre durant la lectura.
- **Cartolines,** cola d'aferrar, targetes en blanc i bolígrafs.
- **Cartolina gran** amb el títol escrit: «**LA FE CRISTIANA**».
- Una **armilla salvavides** real (com a element visual i creatiu per al conte inicial).
- **Cafè,** te, suc i galetes per al moment d'acollida dels pares.

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

En aquest moment, es pot optar per: explicar un conte i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn o fer un senzill joc catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder escollir aquella que es consideri més convenient en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

1.- OPCIÓ A: CONTE - QUÈ ÉS LA FE EN DÉU?

Desenvolupament: El catequista explica la història del petit Albert, a qui la seva mare ensenya què és la fe portant-lo al mar amb una armilla salvavides i animant-lo a caminar d'esquena fins a no fer peu. *(Creativitat: Es pot mostrar l'armilla salvavides física mentre s'explica el conte).*

Narració:

El petit Albert assistia a la primària i la mestra va encarregar a la seva classe la següent tasca: "cal que feu una investigació per esbrinar què significa tenir fe en Déu". Intrigat, de tornada a casa n'Albert li va demanar a la seva mare: "Què és la fe en Déu?...és un treball per l'escola..." Amb un gran somriure la mare li va respondre: "realment vols saber què és la fe en Déu?". "Sí", va respondre n'Albert. "Bé, idò acompanya'm a la platja i t'ho ensenyaré". Una vegada arribats a la platja, la seva mare li va donar una armilla salvavides i unes aletes. Albert es va queixar: "Però si jo no sé nedar!". "No passa res", li va contestar la mare, "posa't-ho de totes maneres". I així ho va fer. "Ara comença a caminar d'esquena en direcció al mar. Una vegada dins l'aigua no deixis de caminar i arribarà un moment en que notaràs que ja no fas peu. Aleshores, deixa't anar i tira't d'esquena. No tenguís por que no t'enfonsaràs ja que l'armilla et farà surar". L'Albert estava aterrit i no s'atrevia a fer allò que la mare li deia. "Fes-ho!", insistí ella, "jo estaré al teu costat perquè no tinguís por, així que tanquill!". Finalment, n'Albert va decidir confiar en la seva mare i va començar a avançar d'esquena cap al mar. Quan ja era dins l'aigua de sobte va sentir que els seus peus gairebé ja no tocaven fons i la por el va paralitzar. Però quan veié a la seva mare prop d'ell i va recordar les paraules que aquesta li havia dit es va omplir novament de valor i va seguir avançant fins que els seus peus deixaren de tocar completament el fons. La mare tenia raó!. No s'enfonsava!. L'armilla el mantenia surant. I aquella experiència tan emocionant el va omplir de felicitat. De retorn a casa, la mare li va explicar a l'Albert: "La fe en Déu s'assembla molt a això que has experimentat avui. El mar representa la vida. Jo, que no m'he mogut del teu costat, represento a Déu. I l'armilla salvavides representa la fe. Quan t'endinses al mar de la vida i notes que les dificultats i els problemes estan a punt de fer que perdis peu i t'enfonsis sense remei, aleshores has de confiar i tenir ben present que l'armilla de la fe impedirà que t'ofeguis. Déu sempre estarà al teu costat, com jo hi era quan estaves dins l'aigua, però cal que

tu t'atreveixis a donar el primer pas i fiar-te de l'armilla. D'aquesta manera comprovaràs amb sorpresa que pots surar enmig del mar de la vida amb total pau i serenitat. I això t'omplirà de felicitat". L'Albert va quedar meravellat amb aquella explicació i va donar les gràcies a la seva mare. No cal dir que la mestra va quedar impressionada amb el treball d'investigació que havia fet l'Albert i li va posar una de les notes més altes de la classe.

1.- Treball en família: Es comenta breument la pregunta: *Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?*

2.- Ensenyament: La fe no evita que existeixin tempestes o problemes, però funciona com una armilla salvavides que ens impedeix enfonsar-nos i ens permet viure les adversitats amb coratge i pau.

2.- OPCIÓ B: JOC CATEQUÈTIC - EL JOC D'ENCALÇAR (SALVAT PEL TOC)

Desenvolupament: Es fan 3 o més grups amb un color assignat i unes "cases" dibuixades en terra amb guix. Quan algú és encalçat, es queda aturat fins que un company del seu equip el toca per "salvar-lo".

Ensenyament: En la vida, quan ens sentim paraltzats o atrapats, n'hi ha prou amb tenir fe i deixar-nos "tocar" per Déu per quedar salvats.

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Pregària d'invocació a l'Esperit Sant

(Tots junts, abans de separar-nos en els grups de nins i de pares)

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària:**

Senyor, beneeix les nostres **mans** perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres **ulls** perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres **orelles** perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafardia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres **boques** perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronunciï paraules que alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres **cors** perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb **tot el que som**, amb tot el que tenim.

Amén.

2.- Cant alternatiu / complementari

Cançó: *El único rey*

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. Es un bon moment perquè el grup es vagi coneixent i es faciliti el vincle. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

L'acompanyant introdueix la trobada recordant que **la confiança** és l'experiència humana bàsica: necessitem confiar en la parella, en els amics i en la vida. **La fe cristiana és precisament donar el salt a la confiança en Déu**, fiar-nos d'Algú que sabem que no ens fallarà. Avui examinarem què és i què no és la fe i quina és la invitació de Jesús quan ens crida a caminar sobre l'aigua.

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

1.- Dinàmica: «El joc de les cartes»

1.- Treball personal: Es reparteixen 3 targetes en blanc a cada pare/mare perquè escriguin o dibuixin 3 idees que els suggereix el cartell «**LA FE CRISTIANA**».

2.- Treball en petit grup: Es barregen les targetes, es tornen a repartir (3 per persona) i cadascú les ordena per importància. Cada participant descarta una targeta explicant per què l'elimina.

3.- Treball en gran grup: Cada persona enganxa la seva targeta finalista a la cartolina gran explicant-ne el motiu.

4.- Síntesi de l'acompanyant:

- **Què NO és la fe:** No és una vareta màgica per resoldre problemes, ni un sentiment purament emocional, ni un llistat de regles o ritus per tenir sort, ni una renúncia a la raó.

- **Què ÉS la fe:** És una trobada personal amb Déu, un regal (do), una aliança d'amor i la decisió voluntària de confiar que Ell camina al nostre costat i ens sosté.

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectió: Fragment de la pel·lícula «*La Cabaña*» (Stuart Hazeldine, 2017).

Reflexió: En Mack, un pare destruït pel dolor, aprèn a caminar sobre l'aigua de la mà de Jesús. L'aigua inestable representa la nostra vida fràgil i les tempestes interiors; només quan fixem la mirada en Jesús i confiem en la seva Paraula deixem d'enfonsar-nos.

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

1.- Introducció al text bíblic:

- 1. Sortir de la «barca de la comoditat»:** Anar a la catequesi de família és com el pas de Pere: decidir baixar de la barca del «que fa tothom» per fer un pas de fe i trobar-se amb Jesús.
- 2. De la por a la confiança:** Moltes vegades com a pares tenim pors (els vents contraris de la vida, la responsabilitat d'educar els fills, el que diran). La fe no és no tenir pors, sinó aprendre a mirar Jesús i fiar-se'n en lloc de mirar les onades.
- 3. El pas de Pere: fer el salt sobre l'aigua**
Pere decideix sortir de la seguretat de la barca per anar cap a Jesús recolzant-se només en la seva Paraula («*Vine*»). La fe és precisament això: fer passos quotidians cap a Jesús, no sobre seguretats humanes, sinó sobre la feblesa de la fe.
- 4. Una relació de la mà:** Jesús no deixa que Pere s'enfonsi; li estén la mà. La catequesi no és un examen teòric, sinó descobreix aquesta mà estesa de Déu a la nostra vida quotidiana i familiar.

2.- Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu (Mt 14, 22-33): *Jesús camina sobre l'aigua*

En aquest moment proposam l'escolta de la Paraula de Déu. Cal convidar als pares a escoltar l'Escriptura amb molta delicadesa. Es convenient que es posin drets per escoltar. Normalment el text no el llegirem de la fitxa, sinó de la Bíblia. Es pot encendre un ciri.

La barca ja s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsaven, perquè el vent era contrari. A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaïar i es digueren: —És un fantasma! I es posaren a cridar de por. Però de seguida Jesús els digué: —Coratge! Som jo. No tingueu por! Pere li

contestà: —Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant damunt l'aigua. Jesús li digué: —Vine. Pere baixà de la barca, es posà a caminar damunt l'aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà a enfonsar-se i cridà: —Senyor, salva'm! A l'instant, Jesús estengué sa mà i va agafar-lo dient-li: —Home de poca fe! Per què has dubtat? Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar. Els qui eren a la barca es prosternaren davant d'ell i exclamaren: —Realment ets Fill de Déu.

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

Exegesi de Mateu 14, 22-33: *La fe com a relació de confiança*

1.- El mar i la nit: el símbol de les nostres pors i dificultats

En la mentalitat bíblica i el món jueu, el mar o l'aigua oberta no era un lloc de passeig, sinó el símbol del **caos, el mal i la foscor**. La «quarta vigília de la nit» (entre les 3 i les 6 del matí) expressa el moment de màxima foscor i cansament dels deixebles.

- **Aplicació a la catequesi:** La barca sacsejada representa la nostra vida familiar o la pròpia Església enmig de les tempestes del dia a dia (dubtes, manca de temps, dificultats educatives, incertesa).

2.- Jesucrist camina sobre el mar: la revelació de Déu («Soc jo»)

Quan Jesús camina sobre l'aigua, Mateu utilitza imatges de l'Antic Testament on només Déu té poder per dominar el caos de les aigües (cf. Salm 77, 19; Job 9, 8). A més, quan els diu «Soc jo!» (*Egō eimi* en grec), està utilitzant la mateixa expressió amb què Déu es revela a Moisès a la bardissa ardent («*Jo soc el qui soc*», Èxode 3, 14).

- **Aplicació a la catequesi:** Jesús no és un «fantasma» ni un personatge teòric del passat; és el Déu viu que es fa present en la nostra realitat quotidiana per portar-nos pau.

3.- El pas de Pere: de la comoditat a la fe arriscada

Pere demana sortir de la barca. La barca li dona una falsa seguretat, però ell prefereix anar cap a Jesús. Mentre Pere manté la seva mirada fixa en Jesús, és capaç de fer allò humanament impossible: caminar sobre les aigües. En el moment en què treu la mirada del Mestre i es fixa en la força del vent, la por l'envaeix i comença a enfonsar-se.

- **Aplicació a la catequesi:** La fe no és absència de dificultats, sinó **on posem la mirada**. Quan els pares es fixen només en els "vents contraris" de la societat, s'ofeguen en la desconfiança; quan miren Jesús, troben la força per educar i caminar.

4.- La mà que agafa i salva («Home de poca fe»)

En començar a enfonsar-se, Pere no fa un gran discurs teològic, sinó una oració brevíssima i desesperada: «*Senyor, salva'm!*» La resposta de Jesús és immediata: **allarga la mà i el sosté**. Després li diu: «*Home de poca fe*» (en grec *oligóπιστος*). Aquesta frase no és una renyada de condemna, sinó una crida amorosa a confiar més en la relació que tenen.

- **Aplicació a la catequesi:** No necessitem una fe perfecta ni ser teòlegs per començar la catequesi de família. La fe és reconèixer que ens estem enfonsant i tenir la confiança de demanar ajuda a Déu, sabent que Ell sempre estén la mà.

5.- La professió de fe final («Realment ets el Fill de Déu»)

Quan Jesús i Pere pujaven a la barca, el vent va parar i la comunitat dels deixebles es va prostrar en adoració. És la primera vegada en l'Evangeli de Mateu que els deixebles junts proclamen Jesús com a "Fill de Déu".

- **Aplicació a la catequesi:** L'objectiu final de la catequesi de família no és un certificat, sinó aquesta mateixa experiència comunitària: que pares i fills puguin reconèixer junts la presència de Déu en les seves vides i exclamar amb fe i alegria.

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

A la fitxa trobam unes preguntes per contestar individualment en un clima de silenci i després compartir-les en grup gran. La dinàmica del compartir dependrà del temps que es tengui. Els animadors sobre la marxa veuran el que és el més oportú.

1.- Treball personal (en silenci): Respondre individualment a les preguntes del full:

1. Quins són els temporals o les crisis de la meua vida actualment?
2. Amb qui compte de confiança que m'estengui la mà quan defalleixo?
3. Què entenc ara per fe cristiana?
4. Sento que la meua fe està en crisi, s'està apagant o està creixent?

2.- Treball en grup: Compartir en petit grup la vivència de la reflexió.

11.- I PER ACABAR...

1.- Projectió d'un vídeo de tancament (a triar):

Entrevista a Nick Vujicic («¿Qué hace a una persona extraordinaria?»): Com la fe en Jesucrist permet superar les símbols limitacions físiques i dur una vida plena.

Escena de «Sigo como Dios»: Descobrir que les dificultats no són un paret, sinó l'oportunitat que Déu ens dona per créixer i confiar.

2.- Moment de Pregària / Oratori: Breu temps de recolliment en silenci per agrair a Déu la seva mà estesa.

Pregària a l'Esperit Sant:

«Aquí estam, Esperit Sant, Senyor que infoneu la vida i que ens conduïu cap a la veritat completa; veniu a nosaltres i assistiu-nos: digneu-vos il·luminar els nostres cors; ensenyeu-nos el que cal fer; mostreu-nos el camí a seguir; actueu Vós mateix en tot allò que farem, perquè només Vós sou Déu, amb el Pare i el seu Fill Jesucrist. Amén.»

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

L'element creatiu afegit per a la vida diària: «L'ancoratge de la confiança»

Aconseguir una pedra petita o un caragol de mar durant la setmana i posar-lo al centre de la taula del menjador. Cada vegada que algun membre de la família travessi un moment difícil (un examen, un problema a la feina, un disgust), agafarà la pedra un moment com a símbol de la "mà estesa" de Déu i recordaran junts les paraules de l'Evangeli: **«Coratge, no tinguis por»**.

TEMA 04

QUÈ DEIM QUAN DEIM DÉU?

I SI DÉU NO ÉS COM T'HAVIEN CONTAT?

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- **Rompre amb les imatges deformades**, feixugues o punicions de Déu (el jutge, el policia, el vellet distant) per descobrir el Déu revelat per Jesús: un Pare-Mare que és pura tendresa, amor, llibertat i vida.
- Ajudar a pares i nins a fer una transició des **de la por o la culpa cap a una relació d'amor** i d'escolta del "Mestre Interior" que habita en el cor de cadascú.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- **Fulls de paper** i ceres/colors per dibuixar.
- **Una fresa de Rei** (Corona, Capa, ceptre)
- **Un mirall** petit per a cada nin.
- **Retoladors** permanents o adhesius per als miralls.
- Pantalla/projector i altaveus per al vídeo i la música.
- **Bíblia** oberta per Lluc 15 (La Paràbola del Pare Misericordiós).
- **Espelma** gran (símbol del Mestre Interior), espelmes petites de te i un recipient/bol amb aigua.
- **Vinyeta** de J.L. Cortés

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

1.- OPCIÓ A: EL CONTE - L'ANCIANA I EL NIN AL PARC

Desenvolupament: Es narra la història d'un nin que decideix sortir a cercar a Déu i es troba amb una anciana asseguda al parc. Seuen junts, el nin li ofereix un tros de berenar i intercanvien un somriure sense dir cap paraula. En tornar a casa, el nin diu a la seva mare: "Avui he berenat amb Déu! I saps què? Té el somriure més polit del món!". L'anciana, per la seva banda, diu a la seva família: "Avui he menjat amb Déu al parc... i és molt més jove del que pensava!".

Narració:

Hi havia una vegada un nin que volia conèixer a Déu. Ell sabia que calia fer un llarg viatge fins on vivia Déu, així que va fer la motxilla, va agafar uns entrepans i uns suc per si li entrava gana, i es va posar en camí.

Encara no havia sortit de la ciutat quan es va trobar amb una senyora molt anciana que, asseguda en un banc del parc, mirava divertida els coloms que voletejaven per tot arreu. El nin es va asseure al seu costat i va treure de la motxilla un dels entrepans i un suc per berenar. Aleshores va notar que la velleta semblava tenir gana i li va oferir un dels seus entrepans. Ella l'acceptà molt agraïda, amb un somriure tan bell que el nin, desitjant tornar-lo a veure, va oferir-li també un suc. Novament un preciós somriure es va dibuixar en el rostre d'aquella anciana. El nin estava encantat.

I així varen passar tot l'horabaixa, menjant i somrient, però sense que cap dels dos pronunciés ni una sola paraula.

Quan es va començar a fer fosc, el nin estava cansat i es va aixecar per anar-se'n. Quan ja havia donat algunes passes, es va aturar, es va girar i va tornar corrents al banc on continuava asseguda l'anciana per donar-li una tendra abraçada. I la velleta, emocionada, li va regalar el més gran i bell dels seus somriures.

Quan el nin va arribar a casa, la seva mare es va sorprendre de la cara de felicitat que duia el seu fill. I quan li va preguntar quin era el motiu de tanta alegria, ell li va contestar:

- Avui he berenat amb Déu! ¿I saps una cosa? ¡Té el somriure més bell que he vist mai!.

Mentre tant l'anciana, també plena de felicitat va arribar a ca seva. El seu fill estava aclaparat per la pau que irradiava el seu rostre i li va demanar:

- Mare, ¿què has fet avui que t'ha fet t'han feliç?

Ella va contestar:

- Avui he menjat un entrepà al parc amb Déu. ¿I saps una cosa? És molt més jove del que em pensava!.

1.- Treball en família: Es comenta breument la pregunta: *Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?*

2.- Reflexió inicial: On trobam el rostre de Déu? Quin rostre té per a nosaltres?

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Pregària d'invocació a l'Esperit Sant

(Tots junts, abans de separar-nos en els grups de nins i de pares)

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària:**

Senyor, beneeix les nostres **mans** perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres **ulls** perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres **orelles** perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafardia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres **boques** perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronunciï paraules que alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres **cors** perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb **tot el que som**, amb tot el que tenim.

Amén.

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. És un bon moment perquè el grup es vagi

coneixent i es faciliti el vincle. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

Es presenta breument el Tema 4: **Què deim quan deim Déu?** Sovint utilitzam la paraula «Déu» per referir-nos a idees que hem anat acumulant (un jutge que ho apunta tot, un ésser punitiu o distant). La catequesi d'avui ens convida a fer un *reset* i qüestionar-nos quina és la imatge real que Jesús ens mostra d'Ell.

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares/mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- **És molt possible que la paraula Déu sigui una de les més manipulades, utilitzades i mal compreses de la història de la humanitat.** Tot i que en moltes ocasions s'ha emprat per a justificar els actes més nobles i dignes de la nostra condició humana i com a instrument d'alliberament i pacificació, no és menys cert que sovint ha estat utilitzada precisament pel contrari. No podem negar que en nom de Déu s'han comés barbaritats de tota casta: guerres, persecucions i fins i tot genocidis. En nom de Déu s'ha matat, exclòs, manipulat, privat de llibertat i oprimat. No és gens estrany doncs que la paraula "Déu" susciti impressions tan diverses i generi en qui l'escolta imatges contraposades i fins i tot irreconciliables.
- Per altra banda, malgrat tractar-se d'una realitat immaterial i intangible, **tothom sembla tenir formada una opinió personal sobre Déu.** No som únicament els creients els qui ens hem format una imatge mental de Déu, sinó que també els agnòstics, els ateus i fins i tot aquells que es manifesten clarament indiferents tenen la seva. Per això, quan un afirma creure en Déu o actuar en nom de Déu, cal que especifiqui, en primer lloc, **a què s'està referint exactament amb la paraula "Déu".**
- En aquesta sessió intentarem explicar a què (i sobretot a Qui) ens referim exactament els cristians amb la paraula Déu. Per això, **caldrà desemmascarar en primer lloc algunes imatges falses de Déu** creades al llarg dels segles per concepcions religioses equivocades i substituir-les pel rostre del Déu-Amor que ens presenta Jesús a l'Evangeli.
- Una vegada haurem donat aquesta primera passa ens trobarem en condicions de comprendre amb tota la seva profunditat i bellesa una de les primeres veritats fonamentals de la fe cristiana que proclamem en el Credo: **"Crec en Déu Pare, totpoderós, creador del cel i de la terra"**. És a dir, què significa que Déu és "Pare"?, que volem dir quan deim que és "totpoderós"? i perquè el considerem el "creador" de totes les coses?...
- Veurem també com **Jesús és el rostre del Pare**, Déu fet carn i sang per a la nostra salvació. Vols saber qui és i com és el Déu dels cristians? Mira a Jesús.
- I ja per acabar, la comprensió de **Déu com a «mestre interior»** serà de gran ajuda a l'hora de prendre decisions importants en la nostra vida o ajudar-nos a sortir

d'aquelles cruïlles vitals que tots en un moment o altre experimentem. Veurem que creure en Déu, en el Déu de Jesús, és **estar disposat a descobrir-lo com aquest mestre interior que habita en el fons de tot ésser humà.**

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

1.- Nom de la dinàmica: «Dibuixa el teu Déu».

Desenvolupament: Es reparteix paper i colors a tots els participants (pares i nins). Se'ls demana que en 3 minuts dibuixin o escriguin la primera imatge o paraula que els ve al cap quan senten la paraula «Déu». En posar-ho en comú, s'analitza quines idees són fruit de pors o estereotips (barba, núvols, ull que ho veu tot) i quines brollen de l'amor.

2.- *Roller playing*: Quina és la meva imatge de Déu?

L'objectiu és descobrir que segon la imatge que nosaltres tenim de Déu actuem d'una o altre manera.

Desenvolupament: Un dels pares es convertirà en Déu, pujarà damunt una taula amb un cadira assegut i amb una capa de rei. Els altres pares es convertiran en personatges emulant diverses situacions, se col·loquen davant el que fa de Déu i li demanaran sobre les situacions que representa cada un, el pare haurà de respondre segons la imatge que ell tingui sobre Déu. Així podran passar diversos pares per respondre i donar raó a les situacions representades. Els altres pares es converteixen en observadors, anotant tots els gestos, expressions i paraules dels dos que representen a Déu i la situació humana. Diverses situacions:

a. Accident de cotxe: Jo conduïa un cotxe i anava una mica begut, estava vora meu la meva parella i darrere dos amics meus, tenim un accident i moren tots menys jo. Me trob amb Déu i li deman resposta, que me diu Déu?, no crec amb aquets Déu que permet això, una solució...

b. Malaltia personal: Tens 22 anys i t'han pronosticat una malaltia terminal, te queden 1 mes de vida, tens una al·lota i en aquest moment de la teva vida eres feliç, vas i li demanes a Déu, m'ho meresc?, per què Déu permet això?

c. A la guerra de Gaza, Iran o Ucraïna: T'han enviat en missió de pau però vos trobau en una emboscada tu i els teus amics, el capità te posa al front de tir amb el teu millor amic, el disparen i mor, tu quedas tancat dins una trinxera, t'envolten els enemics i no saps que fer, demanes a Déu per què succeeix això?

d. La meva família: Anava a missa el diumenge amb el seu cotxe, un loco l'has va envestir i han mort tots, tu quedas tot sol, demanes a Déu el perquè d'aquesta situació? Si anaven a Missa?

e. Refugiat de Síria: Amb tota la teva família has hagut de fugir de ca teva de la teva família, del teu país, de la teva vida i no tens res més que un bolic de roba i un parell de cèntims. I tot per culpa de creure en Déu i ser cristià.

f. Eliminat a un càsting: Te feia màxima il·lusió i t'havies preparat durant tot un any en classes particulars, etc. Demanes a Déu perquè t'ha tocat a tu?

Posada en comú: acabada la dinàmica es fa un cercle i es comenta l'experiència. El debat

posterior pot ser molt enriquidor. Es fa una pluja de idees dels diferents tipus de Déu que han viscut. La conclusió de l'animador és la següent: depenent de la imatge que tinguem de Déu contestarem d'una manera o d'una altra a cada situació que ens proposin. També de com jo pensi que és Déu així serà la meua manera de demanar o de respondre.

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectió: de l'audiovisual «Dios sí existe, pero no como te lo han dicho». Luz Ikrión

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

1.- Explicació del text:

- En la cultura de l'època, que un pare corregués a abraçar el fill que ho havia malgastat tot era una **pèrdua de dignitat escandalosa**.
- Jesús ens revela que Déu és com aquest pare: **no demana explicacions**, no imposa un càstig, sinó que se salta el protocol per abraçar, besa el fill i organitza una festa.
- Déu se'ns revela com a **Abbà** (un pare/mare ple de tendresa) i no com un jutge distant.

2.- Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc 15, 11-32 (La Paràbola del Pare Misericordiós / El Fill Pròdig). En aquest moment proposam l'escolta de la Paraula de Déu. Cal convidar als pares a escoltar l'Escriptura amb molta delicadesa. Es convenient que es posin drets per escoltar. Normalment el text no el llegirem de la fitxa, sinó de la Bíblia. Es pot encendre un ciri. Els colors poden servir perquè els pares llegeixin diversos personatges

I digué encara: --Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: --**Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca**. Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: **«Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers.»** I se'n anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: --**Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu**. Però el pare digué als seus criats: --**De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-**

li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat. I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: --El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué: --Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà: --Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

3.- Lectura emotiva: Es pot fer dramatitzada o llegida a diferents veus (el pare (vermell), el fill petit (blau), el fill gran (taronja), el narrador (negre)).

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

Per ajudar els pares a desentranyar millor el sentit d'aquesta lectura, cal que l'acompanyant l'hagi contemplat prèviament en el silenci interior de la seva pregària, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares. Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el seu interior.

Finalitzat aquest breu moment de silenci i interiorització, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquesta lectura relacionant-ho amb tot el que s'ha dit fins ara

Com és Déu?

Segurament la **imatge més representativa del Déu-Amor** és la del **Pare del fill pròdig** (Lluc 15, 11-32). Una paràbola entranyable, plena d'imatges d'un Déu que romp tota mesura, convenció, usos i costums. Cal dir que **no es tracta de la única imatge amorosa de Déu** ja que pràcticament totes les paràboles tenen un rerefons on apareix un Déu-Amor. En el mateix capítol 15 de Lluc, on es situa la paràbola del fill pròdig, es relaten dues paràboles anteriors que la preparen: la de **la ovella perduda** (Lc 15, 1-7), que ens presenta un Déu-pastor amorós que ens cerca, ens carrega damunt l'espatlla i ens retorna a la guarda ple d'alegria; i la de **la moneda perduda** (Lc 15, 8-10).

Pel que fa a la paràbola que ara ens ocupa, resulta molt interessant fixar-se en els **cinc verbs o accions**, enormement actius i tendres, d'aquest Déu que ens presenta Jesús. Un pare que, enfront del fill que torna humiliat a casa:

- el va **veure venir** d'enfora,
- es **commogué** profundament,
- va partir a **córrer**,
- el va **abraçar**
- **l'omplí de besades**.

Un pare que, a més, no vol sentir a parlar, ni reclama, disculpes o explicacions. I un pare que pren **cinc decisions** que demostren un amor paternal-maternal escandalós que desborda tots els nostres esquemes:

- li posa **el millor vestit**,
- li posa **un anell** a la mà,
- li dona **unes sandàlies**,
- mana sacrificar **el vedell gras**
- organitza una **gran festa**.

Fixem-nos que es tracta d'un relat carregat de **símbols**. Donar-li al fill que ha traït la confiança del seu pare el millor vestit, un anell i unes sandàlies significa retornar-li la seva **dignitat de fill**. Per altra banda, matar el vedell gras únicament es feia en motiu de la festa major de l'any. Per tant, tot remet a gran celebració i a festa gojosa.

Cal també que reparem un cop més en la conducta del pare: reb al seu fill que va fugir de casa i va malgastar tota la seva herència d'una manera absolutament desorbitada i resulta que ni tan sols té per a ell una sola paraula de retret. Un comportament inexplicable i fins i tot escandalós per a les nostres ments benpensants. Però és precisament aquest **amor desconcertant i inesperat del pare** el que netejarà, curarà, vestirà i rehabilitarà al fill.

Per això Jesús no retrocedeix davant el nostre possible escàndol o el dels moralistes i piadosos de totes les èpoques (com el fill major) i ens segueix repetint: **Com aquest pare és Déu**. Inclús major i millor, podríem dir, que aquestes comparacions i descripcions, humanes al cap i a la fi.

Per tant, si volem contestar a la pregunta que encapçala aquesta sessió d'avui, si volem saber com és Déu i a què ens referim els cristians exactament quan feim servir la paraula Déu, **és suficient posar l'exemple del pare del fill pròdig**. Així és el Pare!...El vostre Pare del cell!.

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

A la fitxa trobam unes preguntes per contestar individualment en un clima de silenci i després compartir-les en grup gran. La dinàmica del compartir dependrà del temps que es tenguí. Els animadors sobre la marxa veuran el que és el més oportú.

1.- Treball personal (en silenci): Respondre individualment a les preguntes del full:

- Com a pares i mares, quan els nostres fills s'equivoquen o ens deceben, quina és la nostra primera reacció? Ens costa oferir un amor incondicional sense passar abans la «factura» de la culpa?
- Quina dificultat trobam a l'hora de deixar que els nostres fills prenguin les seves pròpies decisions i cometem els seus propis errors? Ens fa por confiar en la seva llibertat?
- A vegades, sense adonar-nos-en, educam des de l'«haver de complir» o les expectatives estrictes? Caiem en la temptació de comparar els nostres fills o de jutjar com eduquen altres famílies?
- En el dia a dia de la nostra casa, plena de pressions, feines i rutines, trobam espais per celebrar el simple fet d'estar junts i estimar-nos? Com feim que la nostra casa sigui un lloc on se celebri la vida?
- A través de la nostra manera d'educar, de perdonar i de posar límits a casa, quin «rostre de Déu» estem ensenyant als nostres fills? Un Déu que vigila i castiga, o un Déu que acull i dona llibertat?

2.- Treball en grup: Compartir en petit grup la vivència de la reflexió.

11.- I PER ACABAR...

1.- Moment de Pregària / Oratori: Breu temps de recolliment en silenci per agrair a Déu la seva mà estesa.

Pregària a l'Esperit Sant:

«Aquí estam, Esperit Sant, Senyor que infoneu la vida i que ens conduïu cap a la veritat completa; veniu a nosaltres i assistiu-nos: digneu-vos il·luminar els nostres cors; ensenyeu-nos el que cal fer; mostreu-nos el camí a seguir; actueu Vós mateix en tot allò que farem, perquè només Vós sou Déu, amb el Pare i el seu Fill Jesucrist. Amén.»

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

El Repte de la Setmana:

«El moment del Mestre Interior»

Aquesta setmana, abans de sopar o d'anar a dormir, la família dedicarà **3 minuts de silenci** junts. En acabar el silenci, cadascú respondrà a aquesta pregunta: **«En quin moment d'avui he sentit o he vist el rostre d'amor de Déu?»**.

CATEQUESI DE FAMÍLIA

TEMA 5

QUIN ÉS EL DÉU DELS CRISTIANS?

Explorant el misteri de la Trinitat en família

TEMA 05

QUIN ÉS EL DÉU DELS CRISTIANS?

UN DÉU QUE ÉS COMUNITAT: PARE, FILL I ESPERIT SANT

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Descobrir que el Déu dels cristians no és un ésser solitari ni aïllat, sinó **un Déu que és Amor** en relació: un Pare que ens crea i ens estima, un Fill (Jesús) que camina amb nosaltres i ens salva, i un Esperit Sant que ens guia, ens dona força i habita en nosaltres.
- Ajudar les **famílies a entendre la Trinitat** no com un «misteri matemàtic» abstracte, sinó com un model de família i comunitat basat en l'amor, la unió i la diversitat.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- **Tres espelmes** de la mateixa mida i un encenedor.
- **Cartolines** amb la forma d'un trencaclosques de 3 peces (o un triangle) per a cada família.
- **Retoladors** i ceres de colors.
- **Pantalla/projector** i altaveus per al vídeo i la música.
- **Bíblia** oberta per l'Evangeli.
- Un petit **ribell amb aigua** i una gerra.

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

En aquest moment, es pot optar per: explicar un conte i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn o fer un senzill joc catequètic.

OPCIÓ A: CONTE - LA LLEGENDA DE SANT AGUSTÍ I EL NIN A LA PLATJA

Desenvolupament: Es narra la famosa història de Sant Agustí passejant per la platja mentre intentava comprendre el misteri de la Trinitat. Troba un nin que fa un forat a la sorra i, amb una petita petxina, intenta posar tota l'aigua de la mar dins el forat. Quan Agustí li diu que així és impossible encabir la immensitat de la mar, el nin li respon: «Més impossible és que tu puguis ficar en el teu cap humà el misteri de Déu».

Narració:

*Conten les antigues històries que Sant Agustí, un dels grans pensadors i teòlegs de l'Església, passava dies i nits capficat intentant entendre un dels misteris més grans de la fe: la **Santa Trinitat**.*

Com era possible que Déu fos Un i, alhora, Pare, Fill i Esperit Sant? Per molt que llegia, escrivia i pensava, el seu cap no trobava una explicació lògica que ho resolgués del tot.

Un capvespre, cansat de tant de treball intel·lectual, Agustí va decidir sortir a passejar per la vorera de la mar per aclarir les idees. El cel començava a agafar tons daurats i el so de les ones el calmava.

Mentre caminava absorbt en els seus pensaments, va veure a la llunyania un nin petit que jugava a la sorra. mogut per la curiositat, s'hi va acostar a poc a poc per veure què feia.

El nin havia fet un petit forat a la sorra, a pocs metres de la vorera. Amb una petita petxina que tenia a la mà, anava fins a la mar, l'omplia d'aigua, tornava corrents cap al forat i hi abocava les gotes. Després, tornava a la mar a per més aigua. Ho feia una vegada i una altra, amb una concentració absoluta.

Sant Agustí, sorprès per la determinació del marrec, se'l va mirar amb un somriure i li va demanar: —«Què fas, petit? A quin joc jugues?»

El nin es va aturar, el va mirar fixament als ulls i li va respondre amb tota la naturalitat del món: —«Vull posar tota l'aigua de la mar dins aquest forat que he fet a la sorra.»

Agustí no va poder evitar una petita riallada afectuosa i li va dir: —«Però, fill meu, no veus que això és impossible? La mar és immensa, infinita, i el teu forat és ben petitó. La teva petxina mai no podrà buidar tot l'oceà!»

Aleshores, el nin es va posar dret, el va mirar amb una profunditat serena i li va contestar: —«Doncs sàpigues, Agustí, que és molt més fàcil encabir tota l'aigua d'aquesta immensa mar dins aquest forat petit que no pas que tu, amb el teu cap humà, puguis comprendre el misteri infinit de la Santa Trinitat.» En dir aquestes paraules, el nin va desaparèixer com per art de màgia davant els ulls astorats d'Agustí, deixant només el so de les ones i el silenci de la platja.

En aquell moment, Sant Agustí va comprendre la lliçó: Déu no és una equació que es pugui resoldre ni un concepte que es pugui tancar dins la nostra ment. Déu és un oceà d'amor tan gran que no cap en el nostre cap, però que, en canvi, sí que pot omplir de pinte en ample el nostre cor.

Reflexió inicial: La Trinitat no és per entendre-la només amb el cap, sinó per viure-la i sentir-la amb el cor.

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Gest inicial: Fem el senyal de la creu ben a poc a poc, sentint cada paraula: «En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant».

2.- Pregària inicial:

«Déu Pare, que ens crees amb amor; Jesús, germà i amic que ens ensenyes el camí; Esperit Sant, llum que ens dones força: sigueu presents en la nostra família i en aquesta trobada. Amén.»

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. Es un bon moment perquè el grup es vagi coneixent i es faciliti el vincle. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

Es presenta el Tema 5: **Quin és el Déu dels cristians?** Si al tema anterior dèiem que Déu és Amor, avui descobrim com s'expressa aquest amor: en una **Trinitat**. Déu és com una família perfecta: el Pare (l'origen de la vida), el Fill (el rostre humà de Déu) i l'Esperit Sant (l'amor que els uneix i que ens empeny a nosaltres).

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

1.- Nom de la dinàmica: «El trident de la llum».

Desenvolupament: S'encenen tres espelmes diferents a la taula central. Cada espelma representa el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Després, amb molta cura, s'ajunten les tres flames en una de sola. Se'ls pregunta als participants: «Hi ha tres flames o una de sola? D'on ve la llum?». Es conclou que, igual que el foc, Déu és Ú i Trí: tres persones diferents en un sol amor.

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectam un fragment de la pel·lícula «La Cabaña» (Stuart Hazeldine, 2017).

La pel·lícula segueix les passes de **Mackenzie Phillips** qui, amb només 13 anys, ja va ser víctima de maltractament físic i emocional per part del seu pare. Arribat a l'edat adulta haurà d'afrontar la desaparició de la seva filla petita **Missy**, assassinada per un assassí en sèrie. Aquest fet el trastornarà completament i l'apartarà de tothom, inclús de la seva família.

Un dia, després de rebre una misteriosa carta a la bústia de casa seva i carregat de dubtes, decideix tornar a la cabana on la seva filla fou assassinada amb la idea de venjar-se del seu botxí. Però, en aquella cabana, Mackenzie es trobarà amb “Algú” (**la Trinitat**) que canviarà per a sempre la seva forma de veure el món, aprenent, no sense dolor, a perdonar.

En el fragment que proposam podem veure com s'estableix un profund diàleg entre Mackenzie (el protagonista) i Déu Pare que, curiosament, es troba representat per una dona de color, en un intent de rompre les imatges tradicionals que ens hem anat fent d'Ell. Aquesta escena posa sobre la taula un dels temes més controvertits de la fe: l'aparent silenci de Déu davant el patiment dels innocents.

Però del que es tracta ara no és d'encetar un debat o una reflexió sobre quin és el paper que hi juga Déu enmig del drama del dolor i del mal, sinó fixar-nos en una de les frases que, en un moment determinat, Déu li diu al protagonista: **«Jo no soc com tu creus que soc».**

Mackenzie, a causa de tot el que li ha passat en la vida (maltractament, assassinat de la seva filla menor, ruptura familiar...), s'ha anat construint una imatge de Déu molt allunyada del Pare misericordiós que ens presenta Jesús a l'Evangeli. Potser a nosaltres ens ha pogut passar quelcom de semblant. Les nostres experiències personals, els nostres prejudicis, allò que ens han contat, ha anat dibuixant en el nostre interior una imatge de Déu equivocada, allunyada de l'Evangeli, fins i tot malsana en alguns casos.

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

1.- Introducció a la carta de Sant Pau als Corint

Explicació del text:

- **El Pare:** És la font, la creació, qui ens cuida com a fills estimats.
- **El Fill (Jesús):** És el Déu que es fa proper, que té peus per caminar amb nosaltres, mans per curar i cor per perdonar. És la prova visible de l'amor de Déu.
- **L'Esperit Sant:** És la força invisible (com el vent o l'alè) que ens dona valenta, consol i alegria per fer el bé.

2.- Lectura del text bíblic: Segona Carta de Sant Pau als cristians de Corint (2 Corintis 13, 10-13)

Finalment, germans, estigueu contents, refermeu-vos, exhorteu-vos, tingueu uns mateixos sentiments, viviu en pau, i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres. Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant. Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i la comunió de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

1. Context del text: Comiat i reconciliació

Pau escriu aquestes darreres línies a una comunitat, la de Corint, que tenia molts de problemes, divisions, discussions i tensions internes. Després d'haver-los corregit al llarg de la carta, no s'acomiada amb amenaces ni fredor, sinó amb una crida apassionada a la unitat i a la pau.

El text es divideix clarament en dues parts:

1. **Les actituds pràctiques** que la comunitat ha de tenir (v. 11-12).
2. **La benedicció trinitària** que sosté aquestes actituds (v. 13).

2.- Claus d'exegesi i reflexió catequètica (Versicle a versicle)

A) Les 5 crides a la vida comunitària («estigueu contents, refermeu-vos, exhorteu-vos...»)

- **«Estigueu contents» (*Chairete*):** L'alegria no és un mandat superficial; és el signe que hem trobat a Déu. Un Déu que és comunitat transmet alegria, no cara de penediment constant.
- **«Refermeu-vos i exhorteu-vos»:** Pau demana als cristians que s'ajudin mutualment a créixer. En la família i en la comunitat, ningú se salva sol ni es construeix sol.
- **«Tingueu uns mateixos sentiments, viviu en pau»:** La pau no és l'absència de conflicte, sinó la voluntat de cercar allò que ens uneix per damunt de les nostres diferències.
- **I la promesa:** «*I el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres*». Quan vivim en harmonia, Déu no és una teoria, sinó una presència real i viva a la nostra llar.

B) El gest de la fraternitat («Saludeu-vos amb el bes de pau»)

- En l'època apostòlica, el «bes de pau» (o la santa osculació) no era un simple formalisme. Era el gest litúrgic que demostrava que entre els cristians s'havien abolit les diferències de classe social, d'origen o de gènere. Tots eren germans en Crist.

C) La fórmula Trinitària (v. 13): El cor del tema

Aquest versicle és la **primera formulació trinitària expressa** de la història de l'Església (escrita abans que els mateixos Evangelis). Pau no fa una definició dogmàtica abstracta, sinó que descriu com cada Persona de la Trinitat actua en la nostra vida:

1. «La gràcia de Jesucrist, el Senyor»:

- Pau comença per Jesús perquè és Ell qui ens obre la porta per conèixer Déu. La «gràcia» (*Charis*) és el regal immerescut del seu amor, la seva vida entregada i la seva proximitat. Jesús és el rostre humà de Déu. Ens demostra que Déu no està lluny, sinó que camina al nostre costat.

2. «L'amor de Déu [el Pare]»:

- Déu Pare és la font d'on brolla tot. L'«amor» (*Agape*) és un amor incondicional, la font de la vida i de la creació. El Pare és la seguretat, la casa a la qual sempre podem tornar, l'origen de la nostra existència.

3. «I la comunió de l'Esperit Sant»:

- La paraula grega és *Koinonia* (comunió, lligam, participació compartida). L'Esperit Sant és l'amor personalitzat que uneix el Pare i el Fill, i que s'aboca sobre la comunitat per unir-nos a nosaltres. L'Esperit Sant és «el fil invisible» que fa que no siguin individus aïllats, sinó una família i una comunitat unida.

3.- Missatge clau per transmetre als Pares i Mares

- **Déu és Comunitat / Família:** Si Déu fos un ésser solitari, seria egoisme. Però Déu és Trinitat (Relació, Diàleg, Donació). La nostra família humana està feta «a imatge i semblança» d'aquesta Trinitat.
- **De la fe a la vida diària:** No podem dir que creiem en el Déu Trinitari (Pare, Fill i Esperit Sant) si a la nostra llar vivim en la divisió, la manca de diàleg o el ressentiment. La Trinitat és el model de com hem d'estimar-nos a casa: respectant la diversitat de cadascú (com el Pare, el Fill i l'Esperit tenen la seva identitat) però units en un sol amor (*koinonia*).

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

OPCIÓ A:

El cor de les persones funciona sovint a partir de analogies. També, o fins i tot encara més, quan es tracta de Déu. Així, cada un de nosaltres sol construir-se una imatge de Déu a la mesura dels propis desitjos i temors, de les experiències de la infantesa i de l'educació rebuda. Però sembla que el Déu de Jesús és un Déu un tant "diferent". Per això és necessari que a la idea de Déu que ens hem anat construint al llarg dels anys li donem, de tant en tant, una bona sacsejada per tal de deixar-nos sorprendre i poder passar així d'una religiositat purament cultural a una fe adulta i autènticament cristiana.

2.- Treball personal i en petit grup

En primer lloc es demana als participants que, de manera individual, pensin com és el Déu

en el que creuen, quines són les seves característiques essencials. Una vegada pensat això, cal que ho posin per escrit elaborant d'aquesta manera una espècie de **"credo" personal**. Després d'un període de temps prudencial es comparteixen els distints "credos" entre els membres del grup.

3.- Treball en gran grup

Una vegada s'han compartit els distints "credos" en petit grup, es reuneixen tots els grups i se'ls convida a **mirar unes vinyetes o dibuixos sobre Déu** extrets d'alguns llibres del dibuixant J. L. Cortés, com *Abbá & Cía* o d'altres (i que trobareu a l'annex d'aquesta sessió). Per facilitar que tothom ho pugui veure còmodament es recomana projectar les imatges.

La idea és que els participants, pares i mares, puguin esbrinar **quina és la característica de Déu que vol representar cada vinyeta i la comparin amb les del seu "credo" personal**. És molt possible que algun dels dibuixos els pugui sorprendre molt. De fet, és bo que així sigui. Si ho pensam bé, el Déu de Jesús sempre resulta sorprenent i diferent a qualsevol idea preconcebuda.

4.- Reflexió conclusiva: les imatges falses de Déu

Per finalitzar la dinàmica, l'acompanyant, a partir de tot el que hagi sortit, remarcarà alguns aspectes que consideri suggerents afegint algunes reflexions com les que segueixen a continuació:

- ✓ **Déu és Pare, i és amor, i és alegria.** I ens desborda per totes bandes. Es també sorprenent. En canvi nosaltres ens hem anat fent una imatge mental de Déu molt concreta que, si ho pensam una mica, és gairebé segur que en el fons s'assembla bastant a nosaltres mateixos. Sovint serà necessari rompre amb aquestes imatges per a retrobar el seu autèntic rostre.

Algunes de **les imatges equivocades de Déu que cal substituir son:**

- **El déu de la por:** si Déu és el portador de la por enlloc de l'amor, aleshores estam utilitzant allò més sant de la forma més degradant. Cal lluitar contra aquesta imatge fosca i amenaçadora de Déu. Al déu de la por i del temor únicament el podrem vèncer amb el seu oposat, que és el Déu de l'amor, el Déu de Jesús. Algunes definicions de Déu que podem trobar al Nou Testament són: **"Déu és esperit"** (Jn 4, 24); **"Déu és llum"** (1Jn 1,5); i sobretot : **"Déu és amor"** (1Jn 4, 8.16). Per tant, Amor, és el nom propi de Déu, allò que millor expressa el que Ell és en sí mateix; allò en que consisteix tota la seva activitat. Déu és el ser que estima i, per tant, estimar és el que Déu és, el que Déu fa, el seu ofici, i no vol ni pot fer altra cosa. Oblidar aquest principi fonamental i substituir-lo per la por és desfigurar greument la imatge de Déu.

- **El déu dels sacrificis:** aquesta és una altre imatge de Déu molt persistent encara avui. Es tracta d'un déu que sembla desitjar el patiment dels seus fills i demana sacrificis i expiacions. Una imatge de Déu molt perillosa que distorsiona profundament al Déu vertader de l'amor, la misericòrdia i l'acceptació incondicional.

Cal substituir aquesta imatge per la del Déu de la vida, de la pau, de la alegria i de la festa, la llibertat i la novetat. Cal passar d'una religiositat que encongeix l'esperit a una que l'eixampla. Cal esforçar-se per crear i viure un cristianisme més festiu i alegre, que sigui una afirmació de la vida. Déu, el Déu de Jesucrist, és el Senyor de la Vida.

- **El déu de la imposició:** una imatge bastant habitual de Déu, fruit de la nostra educació i encara emprada sovint és la del déu-prohibició. Déu és, en aquest cas, una espècie de policia que immediatament ens tanca el pas si traspassem la línia vermella de la norma, la bona conducta, les lleis o els manaments. Aquest és el déu que mana, ordena, imposa, decreta i prohibeix. Es tracta d'un déu, a més, molt proper al déu de la por i el càstig. Novament ens hem construït una penosa imatge de Déu que provoca el rebuig d'aquells homes i dones que desitgen ser lliures i autònoms. Déu és un Déu de llibertat, de tal manera que aquell que té un contacte autèntic amb Ell esdevé immediatament lliure, trenca les seves cadenes i es desfà de tot allò que l'esclavitzava. Per tant, en la relació amb Déu, **cal que passem de la dependència a la llibertat; de la imatge d'un Déu que mana, prohibeix, imposa, al Déu que proposa des de l'interior de la consciència** i, per tant, s'exposa a ser rebutjat per la llibertat humana. Déu no vol res que no brolli de la nostra llibertat.

- **El déu violent:** un dels majors escàndols religiosos del nostre temps és, sense cap dubte, veure com Déu és utilitzat sovint per a justificar la violència i la mort. I davant això, un dubte més que raonable sol aparèixer en el cor de moltes persones: no serà que la creença en Déu entranya llavors de violència?. Per això és de gran importància transmetre la convicció de que un Déu violent i amant de la sang és una infernal contradicció. **El nom de Déu és pau, i els creients hem de ser sempre constructors de la pau.**

- **El déu solitari:** A la majoria dels creients, la Trinitat no els diu res. És una doctrina estranya i supèrflua. I, tot i així, el Déu Trinitat, és la característica més distintiva del cristianisme. Quan afirmam que Déu és u i tri, estam dient quelcom molt important per a comprendre correctament al nostre Déu ja que ens permet **passar de la imatge d'un Déu individualista i solitari a la de un Déu de la vida, relacional i comunitari.** Un Déu (Pare) que no s'ha volgut tancar en sí mateix sinó que, sortint de sí mateix, s'ha buidat completament en l'encarnació del Fill (Jesús) i viu permanentment amb nosaltres i en nosaltres (Esperit Sant), fins que retornem a Ell i Ell sigui tot en tots.

OPCIÓ B:

1.- Diàleg en torn de les següents preguntes:

- **El Pare (L'origen i la protecció):** Com vivim la nostra responsabilitat de ser font d'amor i seguretat per als nostres fills, a imatge de Déu Pare?
- **El Fill (La proximitat i l'exemple):** Jesús ens ensenya a estar a prop dels altres. Quin exemple concret de vida cristiana estem donant als nostres fills en el dia a dia?
- **L'Esperit Sant (La unió i la guia):** L'Esperit és l'amor que uneix. Com gestionam els moments de discòrdia o cansament a casa per fer espai a la pau i al perdó?
- **La Trinitat com a model:** La Trinitat ens diu que ningú se salva sol i que Déu és comunitat. La nostra llar és una casa oberta als altres o vivim tancats en nosaltres mateixos?

11.- I PER ACABAR...

1.- Posada en comú: Es reuneixen novament pares i fills.

2.- Gest compartit: Cada família junta les 3 peces del seu trencaclosques familiar. Es fa un moment de silenci i s'encén una espelma a cada taula.

3.- Tancament: Es canta una cançó d'acció de gràcies o es fa el senyal de la creu ben conscient i compartit.

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

1.- El Repte de la Setmana:

«El senyal de la creu conscient» Aquesta setmana, abans de sortir de casa pel matí o abans de dormir, els pares faran el senyal de la creu al front de cada fill (i els fills al front dels pares) dient: «Que el Pare et cuidi, el Fill et guïï i l'Esperit Sant et doni pau».

CATEQUESI DE FAMÍLIA

TEMA 06

DÉU I EL MISTERI DEL MAL

Reflexionant sobre la presència de Déu enmig del sofriment en família

TEMA 06

DÉU I EL MISTERI DEL MAL

ON ÉS DÉU QUAN PATIM?

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Prendre consciència de com ens situam personalment davant **l'escàndol del mal i el sofriment**, i esbrinar de quina manera afecta la nostra creença en un Déu infinitament bo i misericordiós.
- Comprendre per què **Déu permet el sofriment i el mal** des de l'experiència de Job i la pedagogia de la confiança.
- Descobrir **Jesús crucificat i ressuscitat com l'única resposta creïble i d'esperança** al problema del mal.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- Una **creu gran de fusta** per a la taula central o l'espai exterior.
- Una **espelma** gran i un encenedor.
- **Bíblia** oberta per **1 Corintis 15, 1-20**.
- **Pedres petites** (una per a cada participant) i un recipient amb aigua o fusta.
- **Pantalla/projector** i altaveus per al vídeo.
- **Fotocòpies dels textos** i reflexions per als pares.

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

OPCIÓ A: EL CONTE: «La faula xina del cavall».

Narració:

Fa molts anys, en un llogaret de nord de la Xina, vivia un pagès que posseïa un cavall esplèndid. Tan bell era aquell cavall que la gent recorria quilometres i quilometres només per admirar-lo. Tots deien que era una benedicció posseir un animal com aquell. Però el pagès responia: —Tal vegada, però el que sembla una benedicció, també pot ser una maledicció. Un dia, el cavall va sortir del tancat i es va escapar. Aleshores, els veïns anaren a veure al pagès per dir-li lo molt que sentien la seva mala sort. I el pagès els va respondre: —Tal vegada, però el que sembla una maledicció, també pot ser una benedicció. Setmanes més tard, el cavall va tornar; i ho va fer acompanyat de vint cavalls salvatges. Segons les lleis del país, els cavalls passaven a ser de la seva propietat, cosa que va convertir el pagès en un home molt ric. Els seus veïns van anar a felicitar-lo per la seva bona sort. Vertaderament —li van dir— has estat beneït. Però el pagès, únicament va respondre:—Tal vegada, però el que sembla una benedicció, també pot ser una maledicció. Poc després, el seu fill, el seu únic fill, tractant de domar un dels cavalls salvatges, va caure i es va trencar una cama. Un cop més, els veïns del pagès acudiren a casa seva per a dir-li lo molt que ho sentien. Realment, el pagès estava maleït. Però el pagès, insistia: —Tal vegada, però el que sembla una maledicció, també pot ser una benedicció. Tan sols una setmana després de l'accident es va declarar la guerra en aquell país i l'Emperador va manar reclutar tots els joves del poble. Va ser una guerra terrible. Tots els reclutats en aquell llogaret van morir a la batalla. L'únic que es va salvar va ser el fill del pagès, que es trobava convalescent al llit per culpa de la seva cama fracturada. Aleshores els veïns van poder comprendre finalment la gran saviesa que s'amagava en les respostes d'aquell home. Des de llavors, aquesta faula xinesa s'explica de generació en generació, perquè ningú oblidí que no hi ha res bo o dolent per si mateix. Des llavors, tots en el llogaret diuen: —El que sembla una benedicció, pot ser una maledicció i el que sembla una maledicció, pot ser una benedicció.

1.- Pregunta per a les famílies: *Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?* (Ensenya que molts de mals del món venen del cor de l'home, i que quan l'home es restaura per dins, el món comença a curar-se).

OPCIÓ B: JOC CATEQUÈTIC: EVITANT OBSTACLES

En primer lloc caldrà dividir els participants en dos grups, tenint en compte l'aforament i el nombre d'assistents. Una vegada fet això, l'animador del joc ordenarà a tots els membres d'un dels grups que es **tapin els ulls i comencin a caminar per l'aula o el pati seguint les indicacions que els donaran els membres de l'altre grup**. Aquest segon grup, **a més de guiar-los en el recorregut, també s'encarregarà de posar-los obstacles** (com cadires o taules) sense avisar de la seva presència.

Mentrestant, l'animador pot anar **gravant** la dinàmica amb el seu mòbil (o amb una càmera

de vídeo), per tal de poder **visualitzar-la després tots junts** i extreure'n algunes conclusions. D'aquesta forma, el grup que duia els ulls tapats podrà comprovar de quina manera s'han anat interposant en el seu camí diferents obstacles que, en un principi, no hi eren.

Ensenyament catequètic del joc: Es pot obrir un breu diàleg a partir de les següents preguntes:

- *En la nostra vida de fe també se'ns presenten obstacles i hem de fer-los front?*
- *Aquets obstacles, apareixen sols o els ha posat algú?*
- *Qui és el culpable dels obstacles que ens trobam a la vida?*
- *A vegades som nosaltres mateixos qui ens cercam els obstacles?*

Com a conclusió, l'animador pot comentar que, com hem pogut veure a la dinàmica, també en la nostra vida quotidiana i en la nostra vida de fe a vegades s'interposen obstacles que ens dificulten el camí. És el misteri del mal, del dolor i del sofriment. Obstacles que només podrem superar des de la fe i la confiança en Déu.

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Invocació a l'Esperit Sant (Llegida per un catequista o pare/mare):

Aquí estam, Esperit Sant, Senyor que infoneu la vida i que ens conduïu cap a la veritat completa; veniu a nosaltres i assistiu-nos: dignau-vos il·luminar els nostres cors; ensenyau-nos el que cal fer; mostrau-nos el camí a seguir; actuau Vós mateix en tot allò que farem, perquè només Vós sou Déu, amb el Pare i el seu Fill Jesucrist. Amén.

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Es presenta breument el Tema 6: **Déu i el misteri del mal**. Sovint ens demanam: «Per què Déu ho permet?». Avui no venim a donar una fórmula matemàtica que ho expliqui tot, sinó a descobrir com la fe ens ajuda a no enfonsar-nos en la foscor i com Jesús no va venir a suprimir el patiment, sinó a omplir-lo de la seva presència.

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

Nom de la dinàmica: «La pedra del patiment».

Desenvolupament: Es reparteix una pedra petita a cada participant. Se'ls demana que agafin la pedra fortament a la mà i sentin el seu pes i la seva duresa. Aquesta pedra representa les coses que ens fan mal, les malalties, les injustícies o les pors. Després, es convida a dipositar la pedra al peu de la Creu, simbolitzant que no estem sols carregant el dolor.

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

Un fragment breu d'un documentari o testimoniatge sobre una persona que ha passat per una gran prova o malaltia i ha trobat en la fe la força per tirar endavant.

1.- Projectió del vídeo: Dios existe - La maldad del hombre (Albert Einstein) castellà

2.- Projectió del vídeo: ¿Porqué sufrimos? - Atrévete a buscar

Missatge central dels vídeos: Déu no és l'autor del mal, sinó el company que ens manté drets enmig de la tempesta.

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

1.- Explicació del text:

- **La pregunta humana:** Tant Marta com Maria les germanes de Llàtzer fan la pregunta que tots ens feim quan patim: «*Senyor, on eres? Per què ho has permès?*».
- **La resposta de Jesús:** Jesús no fa un discurs teòric ni filosofa sobre el mal. Jesús **es commou i plora**. Mostra un Déu que no és indiferent al nostre dolor, sinó que s'entristeix amb nosaltres i pateix al nostre costat.

2.- Lectura de l'Evangelí segons sant Joan 11, 21-27. 32-36

Marta va dir a Jesús: —Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort! Però ara mateix sé que tot el que demanis a Déu, Déu t'ho concedirà.

Jesús li diu: —El teu germà ressuscitarà. [...] Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que hagi mort, viurà. [...]

Quan Maria va arribar on era Jesús, en veure'l, es va tirar als seus peus i li digué: —Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort!

Jesús, en veure-la plorar a ella i als jueus que la feien companyia, es va commoure profundament i es contorbà. I va preguntar: —On l'heu posat?

Li diuen: —Senyor, vine a veure-ho.

I Jesús va plorar.

Els jueus deien aleshores: —Mireu com l'estimava!

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

1.- Context del text: El dolor a la llar de Betània

Betània era la casa dels amics íntims de Jesús (Marta, Maria i Llàtzer). Era un lloc d'acollida, pau i caliu. Però el mal i la malaltia no demanen permís i entren fins i tot a les cases més estimades per Jesús. El text ens situa enmig del dol, del plor i del desconsol per la mort d'un ser estimat.

2.- Claus d'exegesi i reflexió catequètica

A) El retret humà: «*Senyor, si haguessis estat aquí...*» (v. 21 i v. 32)

- Tant Marta com Maria, quan es troben amb Jesús en moments diferents, li diuen exactament la mateixa frase. No és una acusa des de l'odi, sinó un crit d'angoixa i de desconsol des de la confiança: «*On eres? Per què no has arribat a temps?*».
- Aquesta frase és el resum de la pregunta de la humanitat davant el patiment, les malalties o les tragèdies: «*Per què Déu no ha intervingut? Per què ho ha permès?*». L'Evangeli ens valida aquesta reacció: **està bé expressar a Déu el nostre dolor i el nostre desconsol**. Preguntar-se «on és Déu» no és falta de fe, és una pregària sincera des del dolor.

B) La fe de Marta enmig de la foscor (v. 22-27)

- Malgrat la decepció de no haver vist el miracle a temps, Marta afegeix: «*Però ara mateix sé que tot el que demanis a Déu, Déu t'ho concedirà*». Jesús li revela: «*Jo soc la resurrecció i la vida*».
- La fe cristiana no consisteix a pensar que Déu ens estalviarà tots els patiments d'aquesta vida terrenal, sinó a confiar que **el patiment i la mort no tenen la darrera paraula**. Jesús no és un mag que evita els problemes, és la Vida que venç la foscor i la mort des de dins.

C) La reacció de Jesús: «*Jesús va plorar*» (v. 33-36)

- Els verbs que utilitza l'evangelista Joan en grec descriuen una commoció profunda (*enebrimēsato* – un tremolor visceral, una indignació santa davant la mort) i una empatia absoluta (*edakrysen* – va plorar en silenci).
- Aquest és el versicle més curt i més profund de tot l'Evangeli: «**Jesús va plorar**».
 - Déu no mira el nostre dolor des de la distància o amb fredor teològica.
 - En Jesús, Déu plora amb nosaltres. Té el cor commogut davant la meua malaltia, la teua pèrdua o el dolor dels nostres fills.
 - Com deien els jueus en veure'l: «*Mireu com l'estimava!*». La resposta de Déu davant el mal no és un discurs teòric, és **un amor que s'implica, pateix amb nosaltres i ens sosté**.

3.- Missatge clau per transmetre als Pares i Mares

1. **Un Déu que no és impassible:** Déu no ha creat un món d'envasos de cotó on res dolent no pugui passar, però **tampoc ens deixa sols quan passa**.
2. **Normalitzar el plor i el dubte a casa:** Ens ensenya a acompanyar els nostres fills quan pateixen. No hem de donar respostes buides o frases fetes («no ploris», «Déu ho ha

volgut així» —*que és teològicament fals!*—), sinó saber abraçar, plorar junts i ser presència d'amor.

3. **L'esperança cristiana:** La fe no ens fa insensibles al dolor, però ens evita caure en la desesperació. Sabem que, igual que a Betània, Jesús està en camí cap a les nostres «morts» per portar-hi la seva vida i la seva llum.

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

1.- Diàleg en torn de les següents preguntes:

- Quan a la nostra vida o a la de la nostra família arriba un dolor fort (una malaltia, la pèrdua d'un ésser estimat, una crisi econòmica o de parella), ens hem sentit alguna vegada defraudats o abandonats per Déu?
- Ens fa por o vergonya mostrar-li a Déu la nostra ràbia, la nostra tristesa o el nostre desconsolament, o entenem que expressar el dolor és també una forma sincera de pregària?
- Com reaccionem quan un dels nostres fills pateix, té por o fa preguntes difícils sobre el mal i la mort? Caiguem en la temptació de donar «respostes fets» o saber estar al seu costat en silenci, abraçar-los i validar el seu dolor?
- Recordant que «Jesús va plorar», ens deixem veure vulnerables davant els nostres fills en els moments difícils, o intentem dissimular per semblar sempre forts?
- Vegem a vegades la temptació d'explicar el patiment com un «càstig» o una «prova» de Déu? Quin Déu volem transmetre als nostres fills quan les coses van malament: un Déu inaccessible que ho decideix tot des de dalt, o un Déu que plora i pateix AMB nosaltres?
- Davant el sofriment dels qui ens envolten (veïns, amics, familiars), quines dificultats trobem per ser la cara amable i consoladora de Déu? Com podem fer de la nostra llar un espai acollidor on es pugui compartir el dolor sense ser jutjat?
- Quina diferència fa en el nostre dia a dia viure els moments fosc amb la certesa de la fe que la mort i el mal no tenen la darrera paraula? Què ens manté drets quan tot sembla enfonsar-se?

11.- I PER ACABAR...

(S'encén el ciri central davant la Creu o la Bíblia oberta per l'Evangeli de Joan 11)

Pregària compartida:

Tots: En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant. Amén.

Lector 1: Senyor Jesús, com Marta i Maria a la casa de Betània, nosaltres també ens acostem avui a Tu amb el nostre cor a la mà. A vegades la vida es fa feixuga, el dolor pica a la porta de la nostra llar, i ens surt de dins el mateix crit d'angoixa: «Senyor, on eres? Per què no has arribat a temps?».

Tots: Que el teu Esperit ens doni la pau i la certesa que camines sempre al nostre costat.

Lector 2: Gràcies, Jesús, perquè no ens respons amb discursos freds. Gràcies perquè a l'Evangeli hem après que Tu vas plorar, que el teu cor es commou profundament amb les nostres penes, i que mai no ets indiferent al patiment dels teus fills.

Tots: Senyor, ensenya'ns a acompanyar els nostres fills en els seus moments de foscor. Que a la nostra llar mai no tinguem por de plorar, de dubtar ni d'abraçar-nos. Ensenya'ns a ser la teva cara consoladora per a aquells que ho passen malament, a ser la comunitat que sosté quan les forces falten.

Lector 1: Quan la tempesta o el dolor ens facin tremolar la fe, recorda'ns que Tu no ets la mort, sinó la Resurrecció i la Vida. Que mai no perdem l'esperança, perquè sabem que la darrera paraula de la nostra història no la té el mal, sinó el teu amor infinit.

Tots: Que el teu Esperit ens doni la pau i la certesa que camines sempre al nostre costat. Amén.

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

El Repte de la Setmana:

«L'acció de consol»

Aquesta setmana la família identificarà una persona coneguda, veïna o familiar que ho estigui passant malament (per malaltia, soledat o tristesa). Junts li faran una visita, una cridada o li duran un detall per ser «la cara amable de Déu» que consolat en el dolor.

CATEQUESI DE FAMÍLIA

TEMA 07

LA RELACIÓ AMB DÉU: LA PREGÀRIA

Explorant el regal i el sentit de la pregària cristiana

TEMA 07

LA RELACIÓ AMB DÉU: LA PREGÀRIA

PARLAR AMB DÉU COM UN AMIC. EL REGAL DE LA PREGÀRIA

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Descobrir **la pregària no com una repetició rutinària de fórmules buides** ni com un compliment d'obligacions, sinó com una relació d'amistat, de diàleg i de filialitat amb Déu.
- Ajudar les famílies a perdre la por a pregar, donant-los **eines pràctiques per cultivar el silenci, l'escolta i l'oració** compartida a la casa.
- Descobrir **el valor de la pregària d'acció de gràcies, de petició i de contemplació**.
- Oferir **eines pràctiques** per a la pregària individual i familiar.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- Una **Bíblia** oberta per l'Evangeli.
- Una **espelma** gran (símbol de la presència de Déu) i encenedor.
- **Guixos de colors** per la dinàmica inicial.
- **Telèfons mòbils** dels participants (per a la dinàmica inicial).
- **Targetes o paperets** per escriure peticions i accions de gràcies.
- **Caixeta** o basquet per dipositar els paperets.
- **Pantalla/projector** i altaveus per al vídeo i la música.

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- OPCIÓ A: Un conte per començar la sessió «El vell pagès i el sagrari» (adaptat d'un fet de la vida del Sant Capellà d'Ars).

- **Desenvolupament:** Es narra la història d'un home gran de camp que cada horabaixa, en acabar la feina, anava a l'església del poble i s'hi estava una hora llarga assegut a l'últim banc sense llibre de pregàries, ni rosari, ni dir cap paraula en veu alta. Un dia, el capellà se li acostà encuriolit i li demanà: «Bon home, quina oració feis aquí cada dia durant tant de temps?». El vell pagès el va mirar amb un somriure serè i li va respondre senzillament: «Jo no dic res. Jo el miro a Ell, i Ell em mira a mi».

Narració:

Hi havia una vegada, en el petit poble francès d'Ars, un vell pagès de mans esquerdades i pell torrada pel sol de tant treballar la terra. Cada horabaixa, quan acabava la seva dura jornada al camp, el vell deixava les eines, es treia el barret i entrava a la petita església del poble.

Allà, a l'últim banc, s'asseia en silenci. No portava cap llibre de pregàries, ni resava el rosari, ni feia cap gest ostentós. Tampoc se li sentia dir cap paraula en veu alta. Simplement es quedava allà, immòbil, amb la mirada fixa en la petita llumeta vermella que cremava al costat del sagrari.

Això es repetia un dia darrere l'altre. Passessin vint minuts o una hora sencera, el vell pagès es mantenia en aquella mateixa posició de pau i recolliment.

En aquell poble hi havia el capellà —el conegut Sant Capellà d'Ars, Joan Maria Vianney—, un home molt atent a la vida espiritual dels seus veïns. Després de veure aquella escena durant setmanes, la curiositat el va poder. Un capvespre, quan el vell pagès ja es disposava a sortir de la capella, el rector se li va acostar amb gentilesa i li va preguntar:

—«Bon home, veig que Venim cada dia i us esteu aquí un bon grapat de temps en silenci. Dirieu a aquest capellà quina oració feu? Què li dieu a Jesús durant tota aquesta estona?»

El vell pagès es va aturar, va mirar el capellà amb uns ulls nets i un somriure serè i ple de pau, i li va respondre amb la senzillesa pròpia de qui no necessita grans discursos:

—«Mireu, mossèn... Jo no li dic res. Jo el miro a Ell, i Ell em mira a mi».

Pregunta per a les famílies: *Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?* En famílies comenten l'ensenyament. Com deia Santa Teresa, pregar és «tractar d'amistat amb Aquell que sabem que ens estima». No és repetir paraules fredes, sinó estimar.

Reflexió inicial: Pregar és, abans de res, estar presents davant algú que ens estima: un creuament de mirades.

2.- OPCIO B: Joc d'encalçar (Les Cases/Refugi)

Desenvolupament: Grups per colors. Es dibuixen cercles de guix a terra que són les «cases» (refugis). Quan t'encalcen, quedes aturat fins que un del teu equip et toca. Dins la «casa» ningú et pot agafar.

Ensenyament: La «casa» és el refugi on anem a agafar forces. Per als cristians, Déu és aquest refugi i la manera d'accedir-hi és la pregària: un espai per demanar, agrair i simplement estar junts com a bons amics.

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

1.- Pregària d'invocació a l'Esperit Sant

(Tots junts, abans de separar-nos en els grups de nins i de pares)

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària.

Pregària:

Senyor, ensenya'ns a pregar. Atura el soroll del nostre voltant i del nostre interior perquè puguem escoltar la teva veu suau que ens diu com n'ets d'estimat/da. Amén.

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Es presenta el Tema 7: **La relació amb Déu: La pregària**. Sovint tenim la idea que pregar és «recitar coses» o demanar favors quan tenim problemes. Avui volem descobrir que la pregària és la respiració de la fe: la forma en què la nostra relació amb Déu es manté viva, igual que parlem i estam en contacte amb les persones que estimam.

L'acompanyant reflexiona sobre la importància de crear silenci interior per escoltar Déu, entrant a la «cambra interior». Es distingeix entre **Pregar** (posar-se davant la presència de Déu en actitud contemplativa/d'amistat) i **Resar** (recitar oracions com el Parenostre).

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

Nom de la dinàmica: «Sense cobertura».

Desenvolupament: Se'ls demana a tots els participants que treguin el seu mòbil i pensin en la persona més important per a ells. Se'ls fa la pregunta: **«Què passaria si durant mesos no parlàssiu amb ella, no li enviàssiu cap missatge ni la miràssiu als ulls? La relació es refredaria, oi?»**.

Amb Déu passa exactament el mateix: la pregària és el nostre «canal de comunicació». Quan no preguem, no és que Déu marxi, sinó que nosaltres ens quedam «sense cobertura».

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectió d'un fragment de pel·lícula: «*Como Dios*»

Escena on Bruce aprèn a pregar de veritat demanant la felicitat de Grace des de l'amor desinteressat, mirant-la «amb els ulls de Déu»).

2.- Projectió d'un fragment de pel·lícula: «*Gravity*»

La Doctora Stone diu «Ningú m'ha ensenyat a resar», demostrant que una llàgrima o un xiulet de demanar auxili ja és una pregària profunda des de l'interior).

3.- Diàleg en grups petits i posada en comú: Reflexió sobre com ha canviat la nostra idea de la pregària, si ens costa fer silenci i quina és la nostra experiència.

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

1.- Explicació del text i idees clau de la catequesi:

- **«Entra a la teva habitació i tanca la porta»:** Jesús ens convida a la intimitat, a la sinceritat sense màscares ni posturejos davant Déu.
- **«No xerreu tant com els pagans»:** Déu ja sap què necessitem abans que li ho demanem; la pregària no és per informar-lo, sinó per obrir-nos a la seva gràcia.
- **L'«Abbà» (Pare Nostre):** Jesús ens dona la pregària per excel·lència, que comença reconeixent Déu com a Pare de tots, fent-nos germans.

2.- Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 6, 5-14).

(Es convida a escoltar el text en un ambient de recolliment, amb la flama de l'espelma encesa)

I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà. Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu. Vosaltres, pregueu així: Pare nostre del cel, santifica el teu nom, vingui el teu Regne, que es faci la teva

voluntat aquí a la terra com es fa en el cel. Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia; perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen; no permetis que caiguem en la temptació, i allibera'ns del mal. Perquè, si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres; però si no els les perdoneu, el vostre Pare no us perdonarà les vostres.

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

1.- La mirada cap a dins: «Entra a la teva cambra més retirada»

Jesús comença marcant un contrast molt fort entre dues maneres de pregar:

- **Els hipòcrites:** Pregaven per exhibir-se, per buscar l'admiració dels altres i construir-se una imatge de persones «pietoses». La seva recompensa era purament humana i superficial (el reconeixement social).
- **La invitació de Jesús:** Entrar a la cambra amagada i tancar la porta amb pany i clau. Què significa aquesta «cambra»? És el nostre **espai interior**, el cor, allà on no hi ha màscares, ni posturejos, ni necessitat de quedar bé.

Pregar és una experiència d'intimitat i de veritat amb Déu. Ell no mira les nostres aparences ni la nostra posició; Ell veu en l'amagatall del nostre cor i ens acull exactament com som.

2.- Confiança vs. «Xerrameca»: Déu ja sap què necessites

Jesús ens adverteix contra la pregària dels pagans, que pensaven que per convèncer els déus havien de dir moltes paraules o utilitzar fórmules màgiques.

- Pregar no consisteix a «informar» a Déu del que ens passa, ni a convèncer-lo perquè ens faci un favor.
- Ell és un **Pare bo** que coneix les nostres necessitats abans que li les demanem. La pregària no canvia la voluntat de Déu; la pregària **ens canvia el cor a nosaltres** per poder acollir la seva gràcia.

3.- El model de Jesús: El «Pare Nostre»

Quan els deixebles li demanen aprendre a pregar, Jesús no els dona un manual teòric complex, sinó una oració senzilla, sobra i profunda dividida en dues grans parts:

A) Primera part: Mirar a Déu (v. 9-10)

- **«Pare nostre» (Abbà):** És la gran revolució de Jesús. Déu ja no és un jutge distant o inaccessible, sinó un Pare tan proper que li podem dir «papa». I no diu Pare meu, sinó nostre: pregar ens fa automàticament germans de tots.
- **«Santificat sigui el teu nom, vingui el teu Regne, faci's la teva voluntat»:** En lloc de començar demanant coses per a nosaltres mateixos, Jesús ens ensenya a desitjar primer que el projecte de Déu (la pau, la justícia, l'amor) s'obri camí a la terra. Fazer la voluntat de Déu no és resignar-se al patiment, sinó confiar que el seu pla per a nosaltres és la nostra veritable felicitat.

B) Segona part: Presentar la nostra vida quotidiana (v. 11-13)

- **«El pa de cada dia»:** Demanem allò que és essencial per viure avui, sense angoixes pel futur ni ànsies d'acumular egoïstament.
- **«Perdona les nostres ofenses...»:** Reconeixem que som febles i que necessitem el perdó de Déu. Però atenció: el perdó de Déu i el nostre perdó als germans van agafats de la mà. No podem rebre l'amor de Déu si tenim el cor tancat i ple de rancor cap als altres.
- **«No permetis que caiguem en la temptació i allibera'ns del mal»:** La gran temptació no és fer una petita falta, sinó desconfiar del Pare, abandonar el camí i deixar-nos vèncer pel desànim o l'egoïsme.

4.- Pregunta final per a la reflexió de la sessió

Si la nostra manera de pregar revela en quin Déu creiem, quina imatge de Déu tenim quan ens adrecem a Ell: un jutge a qui hem de convèncer amb moltes paraules, o un Pare que ens espera a la nostra cambra interior per abraçar-nos?

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS**1.- Diàleg i reflexió en grup a partir d'aquestes preguntes:**

- Més enllà de les oracions que vam aprendre de petits, quina és la nostra experiència personal de pregària avui dia? Ens costa trobar temps o fer silenci?
- Com pregam a casa en família (abans de menjar, en anar a dormir, en moments de dificultat)? Ens fa vergonya o ens surt de manera natural?
- Com podem ajudar els nostres fills a descobrir un Déu a qui se li pot parlar amb confiança, sense por de ser jutjats?
- Jesús ens diu que Déu ja sap què necessitem abans de demanar-ho. Si Déu ja ho sap tot, per a què creieu que serveix demanar-li coses?
- De totes les peticions del Parenostre (*el pa de cada dia, el perdó, la voluntat de Déu, l'alliberament del mal*), quina és la que ressona més en la teva vida familiar actualment?

2.- Posada en comú**11.- I PER ACABAR...**

1.- Moment d'oratori: En silenci, cada pare i mare escriu en un paperet una petició o una acció de gràcies per la seva família i la diposita a la cistella de davant l'espelma.

2.- Gest compartit: Tots junts, agafats de la mà formant un cercle gran al voltant del ciri, resam el **Pare Nostre** ben a poc a poc, sentint el significat de cada paraula.

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

El Repte de la Setmana:

«**El racó de la pau a casa**» Aquesta setmana la família triarà un petit espai de la casa (una taula, un prestatge) on posarà una imatge, una creu o una espelma. Cada vespre, abans d'anar a dormir, es dedicaran **2 minuts** a encendre la llum i dir tres coses: una per la qual donar *Gràcies*, una per la qual demanar *Perdó*, i una per la qual demanar *Ajuda*.

CATEQUESI DE FAMÍLIA

TEMA 08

ACTITUDS DEL DÉU DE LA TENDRESA

Explorant el regal i el sentit de la tendresa cristiana

TEMA 08

ACTITUDS DEL DÉU DE LA TENDRESA

LA FORÇA DEL PERDÓ

1.- FINALITAT I OBJECTIU DE LA CATEQUESI

- Descobrir el **rostre de la misericòrdia de Déu**.
- Comprendre que els cristians creiem que **no hi ha res que Déu no pugui perdonar**, i que en el sagrament de la reconciliació és on podem viure aquesta experiència alliberadora.
- Descobrir com l'experiència humana del perdó (perdonar i sentir-se perdonat) **és una experiència d'alliberament fonamental i necessària** per assolir la pau interior i viure en confiança i plenitud. Reflexionar sobre el perdó com a **font de comunió i força sanadora** tant per qui el dona com per qui el rep.
- Meditar sobre l'**Evangelí del perdonar setanta vegades set**, és a dir sempre, expressió claríssima de que allò propi de Déu és perdonar.
- **Descobrir la bellesa del sagrament de la Reconciliació**, i la necessitat que en tenim les persones, i convidar els pares i mares a celebrar el Sagrament de la Reconciliació. Oferir pautes per a practicar l'**examen de consciència**.

2.- MATERIAL NECESSARI PER REALITZAR LA SESSIÓ

- **Ordinador**, projector, pantalla, equip so

- Bíblia
- Bolígrafs
- Fulles pels pares
- Motxilla i balança
- Llibres o pedres
- Pilota pel joc catequètic

3.- UN JOC O CONTE PER COMENÇAR LA SESSIÓ

OPCIÓ A: CONTE «LA FONT DE L'AIGUA VIVA»

Un dels acompanyants de pares pot contar aquest conte:

Un home va trobar pel camí una fletxa que assenyalava una direcció; i en ella es podia llegir: «La Font de l'Amor de Déu». Ple de curiositat, va prendre aquella direcció. Després de caminar llarga estona, va poder veure a lluny, com un torrent d'aigua molt cristal·lina es precipitava des de dalt d'una muntanya i queia en terra. A l'arribar-hi, es va adonar que tot i la quantitat d'aigua que queia, no formava cap estany ni corria cap rierol vessant de dalt. Sorprenentment, la terra absorbia tot aquell cabal. Es va acostar a un ancià que estava per allà i li demana: —Por favor, senyor, «podria explicar-me quina classe de font és aquesta? I l'ancià li contestà: —Aquesta aigua tan neta i cristal·lina que veus caure, és l'Amor de Déu que contínuament està vessant sobre la Terra. —I ningú la recull? —va preguntar l'home. —Pocs són els que la recullen. La major part d'aquesta aigua no troba qui la vulgui. Llavors l'home li va dir a l'ancià. —Jo vull beure d'ella, però no tinc recipient per poder fer-ho. L'ancià, amb un somriure, li va dir: —És clar que té recipient. El teu cor és el recipient. Només des d'aquí es pot recollir aquesta aigua. I la quantitat que agafi dependrà de l'espai que tu li deixis al cor.

1.- Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn de l'acompanyant de pares i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure.

2.- Reflexió final: Tot el qui estima, tot el qui treu el millor de si mateix i l'ofereix gratuïtament a l'altre, sense saber-ho, coneix ja a Déu, perquè parla el seu mateix idioma. Tan sols necessitarà que algú li faci descobrir ja present al seu interior.

Per això va ser enviat a el món el Fill únic del Pare, Jesucrist, l'Amor de Déu fet presència humana. Va ser enviat per revelar-nos aquesta presència de Déu ja en nosaltres i entre nosaltres. Ens va fer conscients que en el nostre interior, també pot brollar una font d'aigua viva si el nostre cor s'obre per recollir aquest Amor gratuït, que contínuament Déu està vessant, a través de tants canals, sobre nosaltres.

OPCIÓ B: JOC AGAFAR LA PILOTA

Desenvolupament: Es poden dividir les famílies en varis grups, depenent de l'aforament i de les persones. Els animadors de pares proposem realitzar un petit joc que ajudi a centrar l'atenció i a mobilitzar una mica el cos. Podria ser la següent dinàmica: l'animador farà servir una llista de noms de pares, mares i nins (que pot haver demanat a l'arribada de les famílies). Dirà en veu alta el nom d'algú, aquest s'aixecarà i el professor li llançarà una pilota perquè l'agafi a el vol. Seguidament el qui té la pilota es queda dret, i l'animador dirà el nom d'un altre pare, mare o nin, que també s'aixecarà i atraparà la pilota que li llanci el primer, i tots van quedant dempeus. Si un nin o pare no pren la pilota i se li cau a terra, aquell que l'ha llançat queda eliminat situant-se fora del grup. L'animador pot anar saltant els noms de la llista i accelerant el ritme de l'anomenar per posar nerviosos els pares, mares i nines i que caigui la pilota a terra. El joc acaba quan no queda ningú assegut o bé quan acaba un temps estipulat o quan han participat tots els membres del grup.

Ensenyament catequètic: el joc ens servirà posteriorment per a comentar com ens podem enfadar amb els altres pel seu comportament (llançar malament la pilota) o com ens enfadem amb nosaltres mateixos per no haver estat capaços d'arribar a la fi de el joc sense ser eliminat.

4.- PREGÀRIA O CANT ABANS DE COMENÇAR LA SESSIÓ

Pregària: Per finalitzar aquesta primera part i abans de separar-se pares i fills, el catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista llegeix l'oració i l'altre es posa al seu costat **senyalant la part del cos de la qual s'està pregant:**

Senyor, beneeix les nostres **mans** perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres **ulls** perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres **orelles** perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres **boques** perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronunciï paraules que alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres **cors** perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb **tot el que som**, amb tot el que tenim.

Amén

5.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió s'ofereix als pares i mares un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- Si **Déu és amor**, no hi ha dubte que també l'ésser humà està fet per ser amor. **Està creat per a estimar i ser estimat**. L'amor és el mitjà on les persones es fan com a persones autènticament humanes. És el que permet que els éssers humans treguin el millor de si mateixos i el desenvolupin per bé de tots.
- **En la mesura que l'home s'allunya d'allò per al que està fet, creix la seva inhumanitat**, i des de la seva inhumanitat, és capaç de les més grans crueltats. Tot el que fa créixer a les persones en la seva humanitat, tot el que fa avivar l'amor mutu entre els éssers humans, té el seu origen en Déu, **neix del cor de Déu, perquè ell és la Font de l'Amor**.
- El Papa Francesc a una de les seves homilies va parlar de **la teologia de la tendresa**. La teologia està cridada a comunicar la concreció del Déu amor. I la tendresa és un bon «existencial concret», per traduir en els nostres temps l'afecte que el Senyor nodreix per nosaltres.
- **La tendresa de Déu significa una profunda commoció i afecció que té la seu a les entranyes d'un pare**, com resa el salmista, d'una mare que es recorda del fill en el seu ventre. De manera insistent, la Sagrada Escripura, des d'una visió antropomòrfica, proclama l'amor i la misericòrdia d'un Déu ple de tendresa pel seu poble, disposat sempre a manifestar-la, al contemplar les necessitats, les misèries i desgràcies dels seus. Pertany a la naturalesa del Déu bíblic entendre-se davant la necessitat de qui estima i estimar a qui ho necessita.

Això és el que bonament intentarem fer en aquesta sessió.

6.- DINÀMICA PER CENTRAR EL TEMA

1.- Dinàmica: El pes dels teus pecats

Donau una motxilla a quatre pares del grup. Cada un serà un personatge, de més malvat a menys: Adolf Hitler, Ossama bin Laden, Mare Teresa de Calcuta, Jesús de Natzaret. Ompliu les seves motxilles amb llibres o pedres de la mar, posant més pes en aquells que creieu que són més pecadors. Ara que facin exercicis físic: flexions, abdominals, etc.

El personatge que fa de Jesús està advertit que en un moment donat s'aturarà, quan l'acompanyant de pares xiuli, i començarà a buidar les motxilles dels seus companys i a omplir la seva amb els llibres o pedres dels altres (pot tenir dues motxilles si cal). I continuaran fent exercicis, fins que el xiulet digui prou.

L'acompanyant de pares demana: si fóssiu vosaltres, **duríeu molt o poc pes a la motxilla? Creieu que Jesús pot descarregar-vos el pes que duis? Vosaltres hauríeu fet el mateix?**

7.- UN VIDEO PER IL·LUSTAR LA SESSIÓ

1.- Projectió d'un fragment de la pel·lícula de la Missió: La Misión (El peso de los pecados)

Rodrigo Mendoza és un traficant d'esclaus que ha assassinat al seu germà. Sent un pes enorme pel que ha fet. Fa penitència i carrega amb les seves antigues armes. A dalt es troba amb les seves víctimes, i aquestes li perdonen tallant-li la corda. Ell plorarà d'alegria per l'alliberament del pes dels seus pecats.

L'animador acaba amb aquestes preguntes a l'aire: **Podem ser perdonats per algú que no sigui aquell a qui hem ferit? Com pot alliberar-nos el perdó de Déu del pes dels nostres pecats? Pot el sagrament de la reconciliació ser el camí per experimentar aquest alliberament?**

8.- LECTURA DEL TEXT BÍBLIC

1.- Introducció a la lectura

Llegirem un breu fragment de l'Evangeli de sant Mateu. Al text anterior es veu com sant Pere, i com a portaveu del grup de deixebles, reconeixia Jesús com el Messies, el Fill de Déu viu, i Jesús li donava autoritat sobre el nou Israel: l'Església. En aquesta Església naixent Jesús dirigeix una sèrie de catequesi sobre el tipus de Messies que és ell i sobre quines són les actituds que han d'adoptar els deixebles. Una d'aquestes ensenyances es refereix al perdó a la comunitat.

Sovint sentim expressions com aquestes: «M'ho ha fet una vegada, però no m'ho tornarà a fer més», «Qui la fa la paga», «Perdono, però no oblidó», «Me les pagarà totes juntes». Aquestes frases expressen les dificultats que trobem per perdonar els que ens han ofès.

Com a cristians, la nostra referència no són els valors de la societat, sinó els de Jesús. També ho va entendre així la comunitat de Mateu, que va recollir en el seu evangeli els ensenyaments que el Senyor ofería en diverses situacions de la vida.

Escoltem atentament que ens vol dir l'evangelista sant Mateu. Si es vol també es pot projectar el vídeo de l'evangelí: **Perdona setenta veges set** (www.lds.org)

2.- Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

Aleshores Pere preguntà a Jesús: —Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades? Jesús li respon: —No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns. Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia: —Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot. Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute. Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient: —Paga'm el que em deus. El company se li va llançar als peus i li suplicava: —Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré. Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute. Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué: —Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu? I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute. Igualment vos tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

9.- CATEQUESI AL TEXT BÍBLIC

Finalitzat aquest breu moment de treball en grups l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquestes preguntes, testimoni i lectura relacionant-ho amb tot el que s'ha dit fins ara.

En el context de l'evangelí de Mateu, el relat se situa en un moment important de la vida de Jesús. Aquest, rebutjat pel seu poble, posa la mirada en el que li espera a Jerusalem i es dedica a instruir els seus deixebles. Els anuncia la seva mort i resurrecció, que és el camí per ser el Messies. A més, **els assenyalava les actituds que han d'adoptar com a comunitat de el nou Israel, l'Església.**

En el rerefons d'aquests relats de l'evangelí de Mateu **hi ha una comunitat cristiana a la que hi ha problemes de convivència que amenacen de trencar la fraternitat i harmonia de el grup.** L'evangelista tracta d'il·luminar aquests conflictes des de l'ensenyament de Jesús.

«Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades? Jesús li respon: —No et dic set vegades, sinó setanta vegades set». Un dels

problemes és el de les ofenses personals. Pere, el portaveu dels deixebles, com en altres passatges de l'evangeli, pregunta a Jesús sobre les fronteres del perdó. Fent una ostentació de generositat, perquè en el judaisme la màxima xifra del perdó era quatre vegades, i Jesús li proposa perdonar «set vegades» (Mt 18,21), és a dir, moltes. A Pere li preocupa el «fins on», i Jesús li respon trencant tot límit, prenent com a model la misericòrdia il·limitada de Déu. Per il·lustrar aquest ensenyament, proposa una paràbola.

«Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents».

La paràbola ens situa en una cort oriental, però el drama que en ella es relata apunta a un significat diferent a l'aparent. Un rei crida els seus alts funcionaris per retre comptes, potser dels impostos recaptats que no li han estat pagats. Un d'ells no pot saldar el deute perquè, com diríem avui, el que li deu és una milionada.

«Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns».

Segons el costum de l'època, se'l condemna a ser venut amb tota la família fins que pagui.

«Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia: —Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot. Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute». Aquell home, veient perdut, suplica al sobirà amb un gest d'humilitat i submissió: Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot!. Per la nostra sorpresa, aquell rei, més que concedir-li el termini comanda, li perdona tot.

«Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient: —Paga'm el que em deus». A la segona part de la paràbola, el funcionari es troba amb un company, servent del mateix rei. Li deu l'equivalent a tres mesos de salari d'un obrer, una quantitat irrisòria comparada amb la que ell devia. Aquest company, si súplica, repeteix les mateixes paraules que l'alt funcionari havia dirigit a rei: **El company se li va llançar als peus i li suplicava: —Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré.**

«Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute». En aquest moment del relat, els oients adverteixen dues desproporcions. D'una banda: en el deute; i d'altra banda: en les actituds. El rei perdona el deute milionari amb actitud magnànima, i el perdonat, mancat de memòria agraïda, es mostra ingrat i ni té paciència ni perdona.

«Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué: —Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu? I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute». Assabentat el rei, crida de nou al seu cortesà per increpar la seva postura, per la total incomprensió mostrada, per l'actitud tan roïna que havia mantingut.

«Igualment vos tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà» No hi ha dificultat per descobrir el significat de la paràbola. El rei representa el Pare.

El seu amor fet misericòrdia s'ha saldat gratuïtament totes les nostres deutes. Estem cridats a comportar-nos en les relacions seguint el model de Déu (Mt 5,48) Dit d'una altra manera, **la mesura del perdó és la misericòrdia de Déu, que no té mesura**. No es tracta d'un perdó superficial que deixi en el fons ressentiment i amargor, sinó un perdó «de cor» (Mt 18,35) interioritzat, que emboliqui a l'ésser humà en la seva totalitat i el reconciliï des de dins.

A la comunitat de Mateu, en la qual es donen ofenses personals i en la qual hi ha dificultats per al perdó, quedarien ressonant les paraules del rei de la paràbola: «**¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?**» També entre nosaltres. Per a la comunitat dels deixebles de Jesús, de qualsevol temps, el perdó es converteix no només en una conseqüència del perdó que es rep de Déu; a més, és expressió de coherència personal en el camí del seguiment.

10.- MOMENT DE TREBALL INDIVIDUAL O EN GRUPS

La paràbola de Jesús ens ha ensenyat que el perdó és una actitud fonamental per al cristià. La misericòrdia rebuda de Déu ens empeny a la reconciliació, perquè perdó amb perdó es paga. Amb tot, constatem que, quan és gran la ferida produïda per l'ofensa, costa perdonar. La paràbola de l'evangeli ens ha mostrat que només és possible fer-ho des de l'experiència personal de la misericòrdia de Déu, que no coneix límits en el perdó.

1.- Respondre a les preguntes en grups petits:

A partir d'aquest Evangeli es poden reunir en grups petits per treballar les següents preguntes:

- Per què ens costa tant perdonar?
- En quines situacions se't fa més difícil reconciliar-te amb els altres?
- Hi ha alguna cosa que et sorprengui i cridi l'atenció en aquesta paràbola?
- A qui representa el rei de la paràbola? ¿I els servents?
- Què significa la xifra «setanta vegades set»?
- Quin és el missatge que vol transmetre aquesta paràbola?
- Et sents perdonat per Déu? Conte alguna experiència en el grup.
- Com pot ajudar aquesta experiència de perdó a superar les picabaralles i a tenir les mateixes actituds que Jesús demana en aquest passatge?

2.- Posada en comú: si es troba adient es pot fer una posada en comú.

11.- I PER ACABAR...

Gracies Senyor Jesús per perdonar-me tots els meus pecats i errors.

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

12.- UNA ACCIÓ PER FER AMB LA FAMÍLIA A CASA

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

- 1.- Es proposa a la família que a casa trobi **un moment sagrat durant la setmana per compartir amb tota la família** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.
- 2.- Es convida a les famílies a que casa **col·loquin una creu** visible al raconet de pregària. I se'ls anima a que quan tenguin una baralla o qualche enfado es reuneixin davant la creu per demanar perdó i abraçar-se.